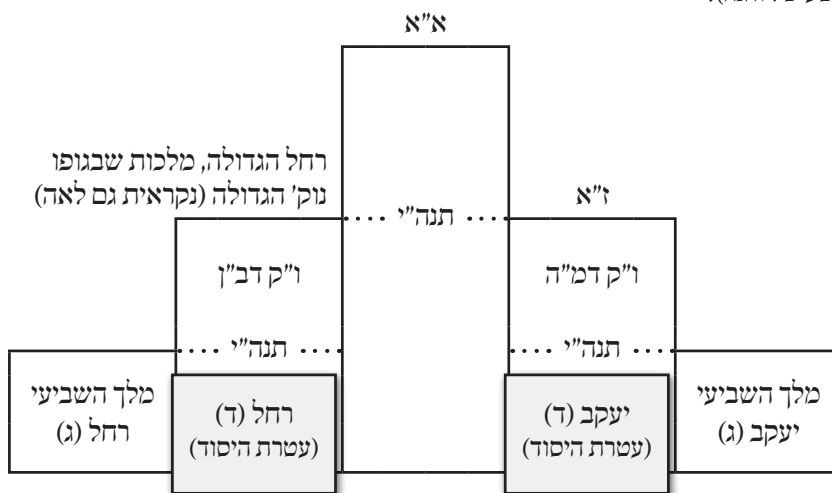

הקדמה לאטב"ח

1. סידור הרש"ש: מ"טובים" עד "למען שמו" יעקב נתקן על ידי אבא (בעיקר יסוד דאבא), ומקומו בפנים דז"א. רחל נתקנת על סדר אטב"ח על ידי אימא בהארה, ומקומה באח' ז"א.
2. ע"ה שער אנ"כ פ"ו (ח"א דף צ"ב ע"ג):
 א. הרב מתאר כאן את סדר בנין זו"ן בזמן יחוד או"א, עיבור, ניקה, גדלות וכו'.
 ב. בכל שלב בתיקון, נתקן מ"ה החדש של אותו הפרט עם ב"ן. מ"ה החדש הגיע מטיפות מ"ד (דאבא) ומ"ן (דאימא).
 ג. הנוק' שנתקנה היא מלכות דמ"ה וב"ן, ואחר כל השלבים הנז' נתקנת רק המלכות שבה, כלומר י"ס פרטיות של מלכות דנוק' בלבד.
 ד. בשלב שני (במלת "טובים"), י"ס הפרטיות דמלכות דנוק' הופכות להיות עשר מלכויות פרטיות (עשר נקודות שורשיות) של הי"ס הכלליות של הנוק'. לאחר מכן, במערכת האטב"ח (בהארות), נשלים כל אחת מהנקודות השורשיות הנ"ל לי"ס, ועל ידי כך תבנה הנוק' בי"ס כלליות (בהארות).
 ה. כל הנ"ל כשהנוק' עומדת אב"א עם ז"א.
3. נה"ש דף ז' ע"ד (אמצע הקטע של והנה):

- א. תיקון מלכויות דז"ת דב"ן על ידי ז"ת דמ"ה וט"ס דז"ת דב"ן חדשות (מהם יש ספק אם לקח עתיק את שבעה הכתרים שלהם).
- ב. המלכות שבגופם מקבלת חשבון ומספר מהמוחין שקיבל ז"א, שהם האותיות.
- ג. המלך השביעי, יעו"ר, הם מלכויות דמ"ה וב"ן, והם מקבלים את החשבון של האותיות שהם המוחין שהיו בו"ק.
- ד. יעו"ר עומדים כנגד עטרת היסוד של ו"ק דמ"ה (יעקב) ועטרת היסוד של ו"ק דב"ן (רחל). במערכת האטב"ח יעו"ר הנ"ל נבנים מהארת צלם דאימא (בו"ג), מהמוחין שהתפשטו בזו"ן הגדולים.
4. ע"ה שער יעקב ולאח פ"א (ח"ב דף נ"ח ע"א): יעקב ולאח הם אחורי או"א שנפלו לגובה נוק' רחל. תיקון יעקב על ידי יסוד דאבא, בפנים.

סיכום: בחינת אטב"ח עוסקת בנוק', היא יעו"ר דעטרת היסוד דו"ק דמ"ה וב"ן. בסמוך לה נתקן יעקב שהוא אחוריים דאבא שנפלו לגובה רחל, נוק' דז"א, והוא נתקן על ידי אבא, ובעיקר יסוד דאבא.

ענין "נקבה" - ארבעה זמנים בנוק' (שמתפרטים לשבע) מקורות:
 ע"ה ח"ב דף מ"ז סע"ג. בית לחם ח"ב דף נ"ג ע"ג ד"ה השישי.
 שעה"ק דף פ"ג ע"ב. מבוי"ש דף נ"ד ע"א דרוש ח'.
 קטנה: עד 12 שנה ויום אחד (כולל), בנין הנוק' באטב"ח (לא קטנות אלא קטנה).
 נע"ר: באותו יום, עדיין לא ראויה לזיווג, יש לה רק ציר ודלת אחד.
 נערה: עד 12 שנה וחצי (כולל). בזמן הנסירה נעשה לה ציר ודלת שני.
 בוגרת: השלמת פרצופה, ראויה לזיווג.

ענין "נקבה" - ה' אחרונה או אדנו"ת מקורות:
 שעה"כ דף צ"ג רע"ג (ד' ראשי שנים), דף כ"ט ע"ב ד"ה ברוך (חול),
 דף כ"ח ע"א ד"ה ונחזור, דף כ"ח ע"ד ד"ה דע.
 הגהת השד"ה על דף צ"ג ע"ג.
 שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ט, קי"ד.
 בא"ל ח"א דף ע"ג ע"א ד"ה ה' אחרונה.
 ש"ש ח"ג דף קכ"ד ע"ב אות ט', דף ל"ח ע"ב.

הדרכה מעשית לכוונת אטב"ח

הקדמה כללית

בע"ח שער אנ"ך פ"ו [דף צ"ב ע"ג] מבואר סדר **תיקון** ו"ק דב"ן ע"י ו"ק דמ"ה, ובכל אחד מו"ק אלו דב"ן ומ"ה יש י"ס פרטיות.

ותחילת תיקון ו"ק דב"ן הוא **בזיווג** או"א לצורך זו"ן, שאז נתקנו ו' **מלכויות**, שהם מלכות דכל ספירה מו"ק דב"ן, ע"י ו' **מלכויות** דו"ק דמ"ה. ובעיבור נתקנו ו' **נה"י**, שהם נה"י דכל ספירה מו"ק דב"ן ע"י נה"י דו"ק דמ"ה. וביניקה, חג"ת דו"ק דב"ן נתקנו ע"י חג"ת דו"ק דמ"ה. ובגדלות, חב"ד דו"ק דב"ן נתקנו ע"י חב"ד דו"ק דמ"ה. ובזה נשלם ז"א בו"ק שהם ו' ספירות שלמות [60] דב"ן ומ"ה.

אחר כך באו ג"ר **הכוללים** דז"א, ובכל ספירה מג"ר יש בה י"ס פרטיות, ובזה נשלם ז"א שיש בו ט"ס שלמות [90] דב"ן ומ"ה.

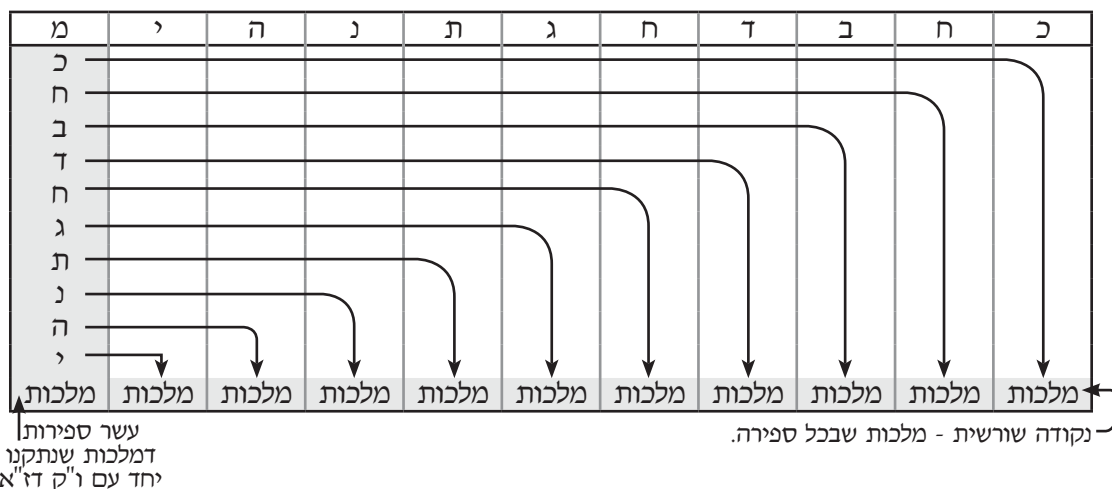
מלכות דנוק'	ו"ק דז"א (עיבור ויניקה)						ג"ר הכוללים דז"א
	יסוד	הוד	נצח	ת"ת	גבורה	חסד	
מלכות	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד	חב"ד
חב"ד	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת	חג"ת
חג"ת	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י	נה"י
נה"י	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות
מלכות							

ובהמשך ע"ח [דף צ"ג אמצע ע"א] התחיל הרב לבאר את סדר תיקון הנוק', ומשם בארה שתיקון ספירת **המלכות** דנוק' היה **ביחד** עם **ו"ק דז"א**, ומכ"מ בז"א נתקנו **ו"ק** [60], אבל בנוק' נתקן רק **המלכות** [10] שלה. **שבזיווג** או"א נתקן **מלכות** דמלכות דב"ן דנוק', ע"י מלכות דמלכות דמ"ה דנוק'. ובעיבור נה"י דמלכות וכו', וביניקה חג"ת דמלכות, ובגדלות חב"ד דמלכות.

והרי כשז"א נגדל בו"ק שלימות [60], נגדלה נוק' רק במלכות¹ שלימה [10] [וכמ"ש בדף צ"ג סוף ע"א ורע"ב]. וכדי שבנוק' יהיו עשר ספירות שלימות [100], יש צורך לתקן בנוק' **עוד ט"ס** [90], ותיקון ט"ס אלו נקרא בשם **אטב"ח**.

וזמן תיקון ט"ס דנוק' באטב"ח, הוא **כשנגמר**² [כמ"ש בע"ח שם דף צ"ג רע"ב שו" 3, אמנם בחסדי דוד אות ע"ג כתב: ואח"כ **כשבאו** לז"א מוחין גדלות אז וכו', ונראה שצריך לבאר שהכוונה: **לאחר שבאו**] לז"א ג"ר הכוללים [30], אז תגדל הנוק' **בעוד ט"ס**.

ותחילת תיקון הנוק' באטב"ח הוא ע"י אותה **המלכות** שנשלמה ב"ס שלימות [10], וכדי להגדיל הנוק' בעוד ט"ס שלימות, צריך תחילה **לחלק**³ את **הי"ס דמלכות** דנוק', ולעשותם **מלכות דכל אחד מי"ס** דנוק'. ולאותה מלכות דכל אחד מי"ס, נקרא מעתה בשם **נקודה שרשית**.

1. וראה בכרם שלמה ח"ו דף קע"ט-פ', שביאר ש-מלכות זו נתקנת בכריעות וזקיפות שבריש ברכת אבות.
2. בסידור מבואר שבנין אטב"ח מתחיל **בטובים** [כמ"ש ביר"א עמ' 615]. ולכאורה בטובים רק ג"ר דאימא נשלמו, אבל ג"ר דאבא עדיין **לא** נשלמו עד קונה הכל, [שבטובים נשלמו רק ו"ק דגדלות דאבא]. ונראה שהיות ונוק' מקבלת רק הארת **אימא**, לכן בגמר המוחין **דאימא** נעשה אטב"ח. אבל **אבא** שאינו מאיר לנוק', לכן הגם שהמוחין דאבא לא נגמרו, כבר אפשר להתחיל בבנין אטב"ח.
3. וכן בשער ל"ה פ"ב [דף נ"ב רע"א] ובריש פ"ד, מבואר בקצרה ענין **חלוקת** י"ס דמלכות, להיות **מלכויות דז"א**, יעו"ש.

וענין יקר וקדוש זה של **חלוקת** י"ס דמלכות דנוק' שיהיו מלכויות די"ס, נכתב בסדור היר"א⁴ [ח"א עמ' 615 ד"ה סדר] בתיבת טובים, שם מתחיל בנין אטב"ח, וז': סדר בנין ותיקון פרצוף **האחור** דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה [מלכות] כלולה מעשר נקודות, שהם [נחלקו ונעשו] העשר מלכויות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך **להוסיף** על כל נקודה [שרשית], **ט"ס** לעשות מכל נקודה פרצוף א' [היינו ספירה שלימה בי"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה מן **הטבור דז"א ולמטה**, (סוף פ"ו משער י"ט⁵).

ובנין אטב"ח הוא, כאשר לכל מלכות פרטית נוסף עוד ט"ס פרטיות, שבזה תושלם אותה ספירה שיהיו בה י"ס פרטיות. ונקח לדוגמא את ספירת **כתר** דנוק', שמכח החלוקה הנ"ל יש בה מלכות דכתר [נקודה שרשית], ויש להוסיף עוד ט"ס פרטיות לאותו **כתר** שבזה יושלם **כתר** דנוק' לי"ס. וזהו **א"ט**, שהיה לה מלכות דכתר [א'], ונוסף לה עוד ט"ס [ט']. והשלמה זו תהיה ע"י **חסד** [או **גבורה**] וכדלקמן. אמנם **בחכמה** שסימנה **ב"ח**, יש את הנקודה השרשית שב-חכמה, ועוד בחינה נוספת [וכדלקמן] שבזה הם **ב'**. ואח"כ נוספו לה עוד ח', וכפי שנבאר בהרחבה לקמן.

[וראה בחסדי דוד אותיות ע"א-ב-ג' שם מבואר **בקיצור** הגדלת ז"א ונוק', יעו"ש].
ונוסיף כאן כמה נקודות יקרות בענין אטב"ח:

א. באטב"ח נגדלה הנוק' **עד החזה** דז"א [וביר"א הנ"ל כתב: עד **הטבור**], אבל בתיבת באהבה - [ע"ח ש"כ פ"ט, דף ק' ע"ב שו' 10, ובשער ל"ד פ"ב כלל ח' דף מ"ה סע"ג] בנסירה תגדל הנוק' בכל קומת ז"א ותהיה **שוה** אליו, [ש"ש ח"ג דף מ"ג רע"ב אות י"ז].

ב. הגדלה זו שב-**אטב"ח** היא **באחור** [כמ"ש בסוף פ"ו דשער אנ"ך ובסידור היר"א], והכל **בהארה**, אבל בנסירה הכל **בעצמות**.

ג. בנין אטב"ח הוא **בפנימיות דפנימיות** דוקא, [פת"ע דף ל"ד ע"ג סד"ה עוד].

ד. תיקון הנוק' בתיבת **באהבה** הוא לכל ג' הבחינות: פנימיות דפנימיות, חיצונית דפנימיות, ופנימיות דחיצונית, [פת"ע דף ל"ז ע"ג ד"ה גם דע, תו"ח דף ק"ט אמצע ע"ב].

עוד נקדים ונאמר שסוגיית אטב"ח מבוארת ב-ג' מקומות בכתבי רבנו האר"י, והם:

א. בעץ חיים שער ל"ה פ"ד ו-ה' [דף נ"ג ע"א - נ"ד ע"ד].

ב. בשער ההקדמות [דף פ"א ע"ג] דרוש ג'.

ג. במבוא שערים דרוש ז' [דף נ"ב ע"ד].

וראוי ללמוד תחילה בכל אות ואות מ-אטב"ח ב-ג' המקורות הנ"ל, ואח"כ ללמוד במ"ש כאן.

א"ט בכתר

"א" היא נקודה **שורשית** [כנ"ל], ואינה נזכרת בסידור⁶.

"ט" באים בסוד תוספת ונגדלים ע"י הכפל⁷ [שהוא חצי] שליש תחתון⁸ דחסד דת"ת דז"א. ונחלק שליש זה [כמ"ש בהרחבה בשל"ד פ"ו דף מ"ט ע"ג] לארבעה חלקים, ועם כל זאת בכל פעם רואים בסידור הו"ה **שלמה** דת"ת המנוקדת בחולם.

4. אבל בסידור הנדפס [דף ס"ד ע"ב], **לא** נכתבה הקדמה יקרה זו.

5. נראה שהיר"א הזכיר דוקא את שער י"ט, ולא את שער ל"ה פ"ב וריש פ"ד, היות ובשער י"ט מבואר היטב **הגדלת ז"א ונוק'** בעיבור יניקה וכו' במ"ה וב"ן, אבל בשער ל"ה לא נזכר הגדלת ז"א ונוק' וכו'.

6. יש לשים לב **שהנקודה השורשית** נמנית תמיד, אבל אין רואים אותה בסידור [חוץ מבנה"י כדלקמן], אמנם החסדים או הגבורות המגדילים, אינם נמנים, אבל תמיד רואים אותם בסידור.

בענין **כלי הכתר** בסידור שלנו תמיד מסודרים ג' **כלי כתר** דנוק', וראה ביר"א עמ' 622 **שלא** סדר שם כלי כתר דנוק', ובעמ' 626 **סדר** כלי הכתר דנוק', ושוב בעמ' 627 **לא סדר**, ובעמ' 628 **סדר**, ופשוט שיש לסדרם תמיד.

7. כמבואר בע"ח שכל"ה פ"ו, דף י"ב סע"ג ובמב"ש דף נ"א רע"ד, **וכפל** זה נקרא גם **או"ח** כמ"ש בסידור דף ס"ז ע"ב. ושליש זה נחשב **לחצי** שליש, וכדלקמן.

8. מסידור הרש"ש [ח"ב דף ס"ז ע"ב] מובן שהכוונה על **שליש תחתון**, וכן עיקר. אמנם בסידור הרש"ש בענין הטבילה דליל שבועות [ח"ו, דף ז' ע"ב] מבואר שדוקא שליש **אמצעי** עולה ועושה את **כתר** נוק'. ויעוין היטב בעלי נהר [דף ט"ז סע"ב ד"ה גם כתוב] שהאריך בענין כתר דז"א ודנוק' [ומה שהביא מהדב"ש, בנדמ"ח הוא דף ט' סע"א, וע"ב] ובסיום דבריו **הקשה** שדברי הרש"ש בסידור **החול**, סותר את סידור **ליל שבועות** וכנ"ל, ולמסקנה הסכים שיכוון **בסתם** שז"א לוקח ב' שלישים, ונוק' שליש אחד יעו"ש. אמנם יעוין בתו"ח [דף קכ"ט ע"ב] שהעיקר הוא כמ"ש בסידור **החול**, שכפל שליש **תחתון** הוא הניתן לכתר נוק' יע"ש, והובאו דבריו בתולדות או"מ דף ט"ז רע"א ד"ה ואח"כ, ובפת"ע דף צ' סע"ג ד"ה בענין כונת. וכן איתא בפאת השד"ה דף ע"א ע"ב ד"ה שליש, שהעיקר כמ"ש בסידור **החול**, ומ"ש בסידור של שבועות **אינו מהרש"ש**. וראה עוד בסידור כתי' הנדמ"ח להרב וידאל קווינקא בסוף הסידור דליל שבועות, שתירץ ששניהם אמת, שבחול שליש **תחתון** ניתן לנוק', אבל בשבועות שליש **אמצעי** וכו', יעו"ש.
ועכ"פ מדברי כולם [חוץ מהענ"ה] למדנו, שבחול שליש **תחתון** ניתן לנוק'.

וארבעה חלקי **הכתר** מבוארים בסידור בתיבת קונה הכל [דף ס"ז ע"ב] - רביע א'. וזוכר חסדי אבות [דף ע' ריש ע"א] - רביע ב'. לבני בניהם [דף ע' ע"ב] - רביע ג'. למען שמו [דף ע"א ע"א] - רביע ד'. וראוי להבין שרק לאחר כניסת הרביע הרביעי - בלמען שמו, שם נוספו ה-ט', כמבואר בסידור הרש"ש [דף ע"א רע"א], וראה עוד בקנין פירות למו"ר היר"א עמ' קפ"ד סימן מ"ו שורה 4.

וראה בשעה"ק [דף פ"ו ע"ג] ד"ה ונבאר, ומשם בארה שחסד דת"ת להיותו **מגולה** [שהרי יסוד דאימא⁴⁰ **הסתיים** בחזה דז"א], לכן די **בחצי שלישי** כדי לבנות את **כתר** דנוק', משא"כ חסדי נו"ה הנמשכים ל-ח"ו"ב דנוק' צריך ש-**שליש וחצי** של חסדי נו"ה [והיינו כל האו"ח שלהם] יתנו לנוק', והטעם הוא כי חסדי נו"ה הנמשכים ל-ח"ו"ב דנוק' צריכים לבקוע **ג' מסכים**, שהם: א. מוח החכמה דז"א, ב. נצח דאימא המלבישו, ג. נצח דז"א. וראה עוד בע"ח [ח"ב דף מ"ה סע"ב], שם מבואר הענין בקיצור. ובוערך הכהן מערכת כ' אות ל"ד, הביא קיצור דברי שעה"ק וע"ח.

ב"ח בחכמה

"ב"ח הו"ה:

א. **נקודה שורשית**, שאינה נזכרת בסידור.

ב. **פ"ע דפ"ת דמוח חכמה דאימא**, המתפשט בפ"ע דנצח דז"א. ומוח זה מקבל סיוע וכוח **ממוח חכמה**⁴¹ **דאבא** המתפשט בפ"ת דנצח דאבא, המלוכב עתה בחסד (חג"ת) דז"א [וכמבואר כל זה בשעה"ק דף ל"א ע"ד ד"ה גומל].

ובסידור בתיבת: **טובים** [דף ס"ד סע"ב מצד ימין], רואים את מוח **חכמה דאבא** כאה"ה והו"ה בניקוד חיריק [שהם נרנח"י דמוח חכמה דאבא המתפשט **בנצח** דאבא - שלכן הניקוד הוא חיריק-נצח], עם **מילוי** ע"ב [כמ"ש בסידור בתיבת: **אלקי** אברהם דף נ"ט ע"ב, שפ"ת דנה"י דאבא הוא **מילוי** ע"ב שעולה בגימ' **אלה"י**].

ומוח **חכמה דאימא** מסודר בסידור [דף ס"ה רע"א מצד ימין], ב-ג' בחינות שהם:

א. אה"ה והו"ה בחיריק, שהם **נרנח"י** דמוח חכמה דאימא המתפשט בנצח דז"א.

ב. **מוח חכמה דאימא**, שהוא יה"ו דעסמ"ב.

ג. הו"ה בחיריק⁴², (כמפורש בסידור דף ס"ד סע"ב תוך ד"ה להמשיך ממוח חכמה דאימא וכו'). וה"ח" נגדלים ע"י הו"ה בחיריק, שהיא הכפל [כנ"ל בענין הכתר] **דחסד דנצח** דז"א. ובסידור [דף ס"ה אמצע ע"א מצד ימין] רואים הו"ה **בחיריק** עבור חסד דנצח **המגדיל** וכו', (כמפורש בסידור דף ס"ד סע"ב תוך ד"ה להמשיך וכו' וע"י הארת החסד דנצח וכו').

9. וראה פת"ע דף ל"ה רע"ג ד"ה והנה, שדן בשאלה **מתי** נכנס הרביע הראשון, לפני או אחרי חו"ב.

10. כמבואר בבלי ח"ב דף מ"ח ע"ד ריש כלל ד', וחשוב ביותר ללמוד את **כל** דברי הרב בלי בכלל ד' הנ"ל.

11. ראה ביר"א [עמ' 615 באמצע העמוד ד"ה ויכוון] שכתב להמשיך הארה מאבא וכו', ומוכן שכונתו על **מוח חכמה** דאבא שבחג"ת דז"א כמ"ש בסידור דף ס"ד ע"ב, וכמבואר בשעה"ק דף ל"א ע"ד. אמנם בהמשך כתב היר"א **שחסידי** [אור ישר] דנצח הוד **דז"א** הם המסיעים למוחין דאימא וכמבואר בע"ח [דף נ"ג סע"ד שורה 14 מלמטה]. ויש להתיישב בענין זה, ולברר מה הסדר הנכון.

ובענין **החסדים** המגדילים ראה בש"ש [ח"ב דף מ"א סע"ב אות ז'], שהבין שהם חסדי נו"ה שנכנסו במילת "חסדים". אמנם הבל"י [ח"ב דף ס' ע"א ד"ה והענין], הבין שהכונה לגילוי החסדים שבקונה הכל. ולכאורה דברי הש"ש צודקים, שהרי מוח חו"ב דנוק' נעשה בתיבת **טובים** לאחר כניסת חסדי נו"ה שנכנסו בתיבת **חסדים**, אבל גילוי החסדים של **"קונה הכל"** עדיין לא היה וכו'.

ויעוין עוד ביר"א ד"ה ויכוון ע"י, **שהוסיף** כמה דברים שאינם בסידור שלנו, ומשם בארה:

א. מוחין דחו"ב דאימא, וכן לבוש הוד דאימא שבבינה, **אינם מצטרפים** להיות עצם וגוף חו"ב דנוק', אלא שהם **מוציאים כנגדם** בנוק' [והיינו שהם רק **גורמים** לתקן **כנגדם** בחו"ב דנוק'], בחכמה - בחינת חכמה דחכמה, ובבינה - חכמה ובינה דבינה, יעוין שם היטב.

ויש לעיין מנין ליר"א שמוח חכמה דאימא, עושה כנגדו חכמה [דוקא] דחכמה דנוק', וכן בבינה - חכמה ובינה דבינה דנוק', וראה לקמן ביר"א עמ' 625 בענין הדעת, שגם שם ציין היר"א איזה בחינות נבנות כנגדם בנוק'. ומכ"מ בהמשך, דהיינו מהגבורה ואילך לא ציין איזה בחינות נגדלות כנגדם בנוק' וכו'.

ב. ביר"א מודגש היטב היות בכל ספירה **מ"ה וב"ן**, וכמבואר בע"ח שלי"ט פ"ו דף צ"ג ע"א.

ג. וכן מודגש היטב היות נקודה שורשית - בחינת **מלכות** דאותה ספירה.

12. יעוין בבאתי לגני [ח"א דף פ"ה רע"א שורה ראשונה ד"ה ועוד], שעל המבואר בסידור שמוח חכמה או בינה דאימא, היא הו"ה מנוקדת בחיריק או בקובוץ, כתב שהדבר **צ"ב**, שהרי כבר עצם המוחין דאימא נסדרו שם, והם - יה"ו דעסמ"ב בחכמה, ובבינה - אה"י דקס"א קס"א קמ"ג קנ"א, וא"כ אין צורך להוסיף עוד הו"ה בחיריק או בקובוץ. ועוד שראוי היה לסדרם כהו"ה **ואה"ה** כמו בכל מקום, ולמה הם כאן רק הו"ה, ובמיוחד שכבר קודם לכן בראש העמוד סדרו את חכמה ובינה דאימא כאה"ה והו"ה בחיריק או בקובוץ. וראה בבאתי לגני [ח"ב דף קפ"ד סע"א רע"ב] שציין שאכן בסידור היר"א עמ' 616, מוח חכמה ובינה דאימא נזכרו רק כאה"ה והו"ה מנוקדות בחיריק ובקובוץ, ותו לא.

ג"ז בבניה

ג"ה:

- א. נקודה שורשית, שאינה נזכרת בסידור.
- ב. פ"ע דפ"ת דמוח בינה דאימא, המתפשט בפ"ע דהוד דז"א. ומוח זה מקבל סיוע וכוח ממוח בינה דאבא, המתפשט בפ"ת דהוד דאבא, המלוּבש עתה בגבורה [חג"ת] דז"א¹².
- ג. לבוש הוד דאימא המתפשט בהוד דז"א, [וראה בע"ח דף נ"ג ע"ג, ששאל מדוע רק בבניה מונים את לבוש הוד דאימא וכו'].
- ובסידור בתיבת: טובים [דף ס"ד סע"ב מצד שמאל] רואים את מוח בינה דאבא כאה"ה והו"ה בקבוץ, עם מילוי ע"ב [כנ"ל לעיל בחכמה].
- ומוח בינה דאימא מסודר [בסידור דף ס"ה רע"א מצד שמאל], ב-ג' בחינות שהם:
- א. אה"ה והו"ה בקבוץ¹³, שהם נרנח"י דמוח בינה דאימא המתפשט בהוד דז"א.
- ב. מוח בינה דאימא, שהוא אה"י במילוי קס"א קס"א קמ"ג קנ"א.
- ג. הו"ה בניקוד קבוץ¹³.
- עוד יש בסידור הו"ה בקבוץ, עבור לבוש הוד דאימא¹⁴ [כמ"ש בסידור דף ס"ד סע"ב ד"ה וגם להמשיך] שהוא הבח"ל השלישית הנרמזת ב"ג" של ג"ז.

וה"ז" נגדלים ע"י הו"ה בקבוץ, שהוא [הכפל - אור חוזר של] החסד דהוד דז"א. ובסידור [דף ס"ה אמצע ע"א מצד שמאל] רואים הו"ה בקבוץ, עבור חסד דהוד המגדיל וכו'.

ד"ו בדעת

ו"ה:

- א. נקודה שורשית, שאינה נזכרת בסידור.
- ב. ה' גבורות, ששורשם בדעת דנוק'.
- וה"ד" של ד"ו נגדלים ע"י ה"ג¹⁵.
- ובסידור [דף ס"ט סע"א] רואים ה"ג, שהם המגדילים¹⁶ את ה"ד" הבאים כתוספת. וכאן יש להדגיש כמה נקודות שהרב דן בהם בע"ח [דף נ"ג סע"ג וע"ד]:
- א. בא"ט ב"ח ג"ז, האותיות הראשונות שהם: א' ב' ג' - הם העיקר, והשניות שהם: ט' ח' ז' - הם תוספת, אבל בד"ו הוא להיפך, שה"ו" הם העיקר, וה"ד" תוספת.
- ב. בע"ח [דף נ"ג ע"ב] מבואר שהחסדים המגדילים אינם נמנים וה"ה לענין הגבורות, ולפי זה ראוי שגם בדעת לא ימנו הה' גבורות וכו', ותירץ הרב שכאשר ההגדלה היא על ידי חסד או גבורה אחת אין למנותה, אבל כאן שהם ה"ג, הם נמנות הגם שהם המגדילות וכו'. ושוב הקשה שהיה ראוי למנות רק ד' מתוך הה"ג שהרי גבורה אחת נצרכת להגדלה, ותירץ, ברכת הבית ברובה וכו', ולכן כל הה"ג נמנות:
- א. כעיקריות הנרמזות באות "ו",
- ב. כגורמות את הגדלת ה"ד", יעוין שם.

צלם אפרים

בענין סדר המשכת ה"ג מיסוד ז"א לדעת דנוק', נאמרו בע"ח ב' שיטות:

א. בע"ח של"ד פ"ב אות כ' [דף מ"ז ע"ב], מבואר שה"ג היו בבחינת צלם על ראש הנוק' ומשם ניתנו לה, וכן איתא שם [בדף מ"ח ע"ג] ד"ה בחינה ד', ובעוד מקומות. וחשוב ביותר ללמוד במבו"ש שער ו' ח"א סוף דרוש ד' [דף נ"א אמצע ע"ד].

13. וראה בבאתי לגני [ח"א דף פ"ד סע"ב שורה 2 מלמטה ד"ה טעות הניכר וכו'], ועתה תוקנה טעות זו ע"י מו"ז סבא קדישא הרה"ג המקובל רבי מרדכי עטייה זצוק"ל.

14. וראה בבאתי לגני [ח"א דף פ"ה רע"א] שכתב שראוי היה, שלבוש הוד דאימא יהיה אה"ה במילוי אלפין כדלקמן בענין הגבורה [סידור דף ס"ט סע"ב] וההוד [דף ע' סע"א], ומדוע כאן לבוש הוד דאימא הוא הו"ה בקבוץ. וראה בבאתי לגני [ח"ב דף קפ"ד רע"ב] שציין שביר"א לא סודרה הו"ה זאת וכו', אמנם ביר"א גם לא סודר אה"ה דאלפין וכו', ופשוט שהיה מן הראוי לעשות ביר"א ובסידור שלנו אה"ה במילוי אלפין - וכטענת הבאתי לגני. ועכ"פ נראה שאין לשנות את הכתוב בסידור.

15. גם כאן ביר"א מודגש שה"ג הוציאו כנגדן ה"ס עליונות דפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, [וכבר הדגשנו לעיל לגבי ב"ח וג"ז שדבר זה ליתא בסידור שלנו].

16. וכן הוא בכל אטב"ח, ש-חו"ג שהם הו"ה המנוקדות, הם המגדילות.

ב. **אבל** [בדף מ"ט ע"ב], מפורש שה"ג יוצאות **מיסוד ז"א וניתנות משם ישירות לדעת דנוק'** שעומד מכוון כנגד יסוד דז"א, והארה זו נקראת בשם **אפרים**, וכמ"ש שם [בדף ל"ט ע"ד].

ובענין זה נאמרו כמה שיטות:

יפ"ש בע"ח [ח"ב דף מ"ט ע"א] אות א', [ובדף נ' ע"א] אות א'. חסדי דוד אות ק"כ תוך ד"ה אח"כ כל [דף נ"ו רע"ב]. סידור היר"א ח"א עמ' 613 תוך ד"ה וע"י. ש"ש ח"ב דף ל"ט ע"ב סוף אות ג'. שפת אמת דף מ"ג סע"ג ד"ה אות כ'. מזכיר שלום מערכת ב' אות ט"ז [דף קפ"ט סע"א], ומערכת ג', אותיות י"א וי"ג. אש"ל דף נ"ה ע"א אות א'.

וראה בבאתי לגני [ח"ב דף קע"ט ע"ב] שהביא מדב"ק של הרבנים דלעיל, [ובדף קפ"ה ע"ב]. ובעזה"י במקום אחר נאריך בדברים קדושים אלו.

י"צ בחסד

"י" שהוא א' [במספר קטן, מדין אי"ק בכ"ה] הוא **הנקודה השורשית**, שאינה נזכרת בסידור.

"צ" שהם ט', נגדלים ע"י גבורת החסד.

ובסידור בתיבות: וזוכר חסדי אבות [דף ס"ט סע"ב מצד ימין], רואים את **גבורת החסד** - שהיא הו"ה בניקוד סגול, המגדילה את ה"ט".

והקשה הרב בע"ח [דף נ"ג ע"ד] שמאחר ובחכמה דנוק' - ב"ח וכו', נמנה גם **מוח** חכמה דאימא, אם כן גם **בחסד** ראוי למנות **מוח** זה וכו', ותירץ שהלואי שמוח חכמה יוכל לבנות **חכמה** דנוק' וכו', אבל **אין** לו כח לבנות גם **חסד** או **נצח** דנוק', יעוין שם.

כ"פ בגבורה

"כ" הם ב' בחינות שיש בגבורה:

א. נקודה שורשית, שאינה נזכרת בסידור.

ב. לבוש הוד דאימא.

"פ" שהם ח', נגדלים ע"י גבורת הגבורה, שהיא הו"ה בניקוד שוא.

ובסידור בתיבות: וזוכר חסדי אבות [דף ס"ט סע"ב מצד **שמאל**] רואים את גבורת הגבורה, שהיא המגדילה את ה-פ" שהם ח' וכו'. ומתחתיו רואים אה"ה במילוי אלפין שהוא **לבוש** הוד דאימא, אשר ביחד עם הנקודה השורשית, נרמזו ב"כ" וכו'. [ונראה שראוי לכוון **תחילה בלבוש** הוד דאימא, שעם הנקודה השורשית הם "כ", ורק אח"כ לכוון בהו"ה בשוא שהיא גבורת הגבורה המגדילה ומוסיפה עוד ח' וכו'].]

תפארת - למה אין מונים בת"ת את הנקודה השורשית שלה.

אף שתמיד נקודה שורשית נמנית, מכ"מ ב-ת"ת **אינה** נמנית, לפי שהת"ת נתנה את נקודתה השורשית **ליסוד** ויש לשאול, וכי אין הת"ת צריכה את נקודתה השורשית לעצמה. ותירץ הרב בע"ח [דף נ"ב רע"א, בעיקר שורה 17 מלמעלה. וראה עוד בשעה"ק דף פ"א סע"ב ד"ה ועתה שו' 8 בד"ה והנה, ובמב"ש דף נ"ה ע"ב רפ"ו], שהת"ת כבר נבנתה ע"י [חצי שלישי **גוף**, כמ"ש בע"ח שם בתחילת העמוד] הת"ת דז"א שלקחה נוק' מז"א, שלכן הנקודה השורשית של הת"ת יכולה לרדת ליסוד, וז"ס גוף וברית חשבינן חד וכו', שהכוונה בזה על נקודת הת"ת שניתנה ליסוד. והטעם **למה** היסוד צריך **שתי** נקודות שהם נקודת הת"ת והיסוד, ולמה אין די ליסוד בנקודה השורשית שלו, ביאר הרב [בדף נ"ד ע"א, ובדף נ"ב אמצע ע"א ובשעה"ק שם] שהיות ואין ליסוד דנוק' **על מה לסמוך** בז"א כנגדו, לכן הוצרך היסוד לקבל גם את הנקודה השורשית של הת"ת, והלואי ויספיק.

וראה במב"ש [דף נ"ג סע"ב רע"ג בסוגריים] וכן בדב"ש [דף מ"ח סע"א] **שהקשו**, למה אין מונים את אותו **חצי שלישי גוף הת"ת דז"א** וכו' ויהיה חצי שלישי זה תמורת הנקודה השורשית דת"ת שניתנה ליסוד וכו'. וראה בש"ש [דף מ"א ע"ג אות י"ב], ובבית לחם יהודה [דף ס' ע"ב] ד"ה באופן שבת"ת שהביא וביאר את תירוץ הש"ש יעוין שם, ויש להתיישב בדבריהם. וראה מה שתירץ הרב מזכיר שלום על ע"ח [בנדמ"ח דף רע"ד ע"ב], ומה שהשיב עליו בבאתי לגני [ח"ב דף קפ"ז רע"א], ויעוין שם בתירוץ הבאתי לגני, ועדיין יש להתיישב בדב"ק.

ל"ע בתפארת

נחזור לענייננו, הנקודה השורשית שבת"ת **ירדה ליסוד**, שלכן אין בת"ת אפילו נקודה שורשית. ועכ"פ בת"ת יש **ל"ע** שהם ג' גבורות **תנ"ה**, ומבאר הרב [בע"ח דף נ"ד סע"א] שהיות וגבורות נצח והוד מוכרחות **לעבור דרך הת"ת** [מה שאין כן בשאר, שאין החסד מוכרח לעבור בגבורה, ולא גבורה בחסד וכו'], לכן בעוברם דרך הת"ת הניחו הנ"ה את **הארתן** בת"ת. [אמנם בשה"ק דף פ"ב ע"ב, מבואר **אחרת** וז"ל: כי בכל מקום שעוברת הקדושה, מניחה שם **רושם ושורש**], ואם כן יש בת"ת גבורת עצמה, וב' גבורות **נ"ה** העוברות דרכה, והרי הם ג' גבורות, ונרמזו ב"ל".

והקשה הרב בע"ח, שלכאורה ג' גבורות אלו הם **המגדילות** - שהרי ע"י נשלמת הת"ת לעשה, וא"כ **אין** ראוי להכניסם בחשבון וכו' [וכמ"ש בע"ח דף נ"ג אמצע ע"ב, בענין החסד שבת"ת לגבי הכתר. וכן שם ליד אות י' של הגוב"י ד"ה ושמור כלל זה וכו'], ותירץ [ראה שעה"ק דף פ"ב אמצע ע"ב ד"ה וזוהי יתורץ] שבכל הספירות כאשר באו החסדים או הגבורות והגדילו לעשר [ככל ענין אטב"ח], הנה להיותם רק **הגורמים** להגדיל [ע"ח דף נ"ג אמצע ע"ב], לכן אינם **נמנים** וכו', אבל כאן בת"ת שאין לה את נקודתה השורשית [לפי שירדה ליסוד], לכן ג' גבורות תנ"ה [מלבד היותם **מגדילים**], הם בעצמם **הנגדלים**, שלכן יש למנותם מצד היותם **נגדלים**, אף שהם גם **המגדילים**. ואין הכי נמי, שמצד היותם **מגדילים** אין הם נמנים וכו'.

ויש להוסיף ולשאול, איך יש כח לגבורות התנ"ה, להיות **נגדלות** וגם **מגדילות** וכו', ותירץ הרב שהיות והם ג' גבורות-תנ"ה, יכולות הם להיות גם מגדילות וגם נגדלות, וכענין **ברכת הבית ברובה** הנזכר בדעת [וראה בע"ח דף נ"ד סע"א ששם **סדר** התירוף שונה, וכבר עמד על זה הבל"י דף ס' סע"ב רע"ג].

עד כאן ביאר הרב שבת"ת יש ג' גבורות, לפי שגבורות נצח והוד מוכרחות לעבור בת"ת, מה שאין כן בשאר וכו'. והנה לעיל [ע"ח של"ד פ"ז דף נ' סע"ב רע"ג] ביאר הרב שיש **שני** אופנים בסדר ירידת הה"ח וה"ג.

א. כמו שביארנו עד עתה, שמהדעת יוצאים חסדים או גבורות **ישירות** לחסד, לגבורה ולת"ת, וממילא **אין** החסד צריך לעבור דרך הגבורה, ולא הגבורה דרך החסד וכו', ורק נצח הוד צריכים לעבור דרך הת"ת, ולכן רק בת"ת נמנו ג' גבורות תנ"ה.

ב. כל ה"ח או ה"ג יורדים תחילה ל-חסד, ונשאר שם החסד. והשאר שהם ד' יורדים לגבורה, ונשאר שם בחינתה שהיא גבורה. ושאר הג', יורדים לת"ת וכו' וכו'. וראה בע"ח [דף נ"ד רע"ב] שכתב הרב שהאופן **השני** הוא האמת, ולפי זה יש להבין [ראה מב"ש דף נ"ג אמצע ע"ג ד"ה ועתה קשה] למה בת"ת דוקא מונים ב' גבורות נצח הוד שעברו בת"ת, והרי כבר **בחסד עברו** כל החמש גבורות, וכן בגבורה עברו כל הארבע גבורות - **ולא נמנו**, וא"כ כשם שבחסד וגבורה לא נמנו - גם **בת"ת אין** ראוי למנותם. ותירץ הרב שמכיון ובת"ת אין את נקודתה השורשית, לכן מוכרח שנצח הוד שעברו בת"ת, ישאירו בת"ת את הארתם, והם נמנות. אבל בחסד וגבורה, מאחר ויש להם את הנקודה השורשית שלהם, אין למנות את אותם שעברו דרכם וכו'.

[וראוי להבין שתירוף הרב - שמכיון ובת"ת אין את נקודתה וכו', לכן נצח והוד שעוברים דרכה נמנים וכו'. הנה לפי האופן **הב'** הוא תירוף לשאלה למה דוקא בת"ת נמנו ג' גבורות - והרי כבר **בחסד וגבורה** ראוי היה למנות את הגבורות שעברו דרכם וכו'. אבל לאופן **הא'** אין צורך לבאר למה רק בת"ת נמנו ג' הגבורות, שהרי רק בת"ת עוברות ב' גבורות הנצח הוד, מה שאין כן בשאר וכו'. וממילא מה שתירץ הרב שנקודת הת"ת ירדה ליסוד וכו', הוא תירוף **לשאלה אחרת**, שהנה הכלל הוא **שהגבורות המגדילות אינם נמנות** וכו', ואם כן הגם שיש ג' גבורות בת"ת, מכל מקום אין ראוי למנותם וכו'. ועל זה תירץ הרב שהיות ונקודת **הת"ת ירדה** וכו', לכן ג' גבורות תנ"ה [מלבד היותן מגדילות] הם בעצמן הנגדלות, ולכן יש למנותם וכו'.]

ובסידור [דף ס"ט סע"ב] רואים **ל"ע** בת"ת, ומצויות ג' גבורות תנ"ה, ונראה פשוט שהם ג' גבורות **המגדילות** ומוסיפות את ה"ע", אשר ע"י נשלם הת"ת לעשה, ואינם ג' גבורות **הנגדלות**, שהרי לעולם הבחינות **המגדילות** הם שנכתבו בסידור, כענין חסד וגבורה שרואים בסידור את גבורת החסד וגבורת הגבורה, שהם המגדילות.

מ"ס בנצח

"מ"ס ד' בחינות שיש בנצח, שהם:

א. נקודה שורשית, וכאן בסידור [דף ע' סע"א מצד ימין] **נקודה שורשית** זו היא הוי"ה בניקוד

חיריק¹⁷ - שמתחת ל-ב' הוי"ת נצח הוד וכו'.

- ב. לבוש [כמ"ש במבו"ש דף נ"ג ע"ג] נצח דז"א.
 ג. לבוש נצח דאימא, [שהרי כאן בנצח שהוא בחינת רגליים וכו', ראוי למנות גם את הנצח דז"א ודאימא, וכמ"ש בהרחבה בע"ח דף נ"ג ע"ג].
 ד. גבורת ההוד שעוברת בנצח [כאופן השני הנ"ל בעניין הת"ת¹⁸]. והטעם שנמנית כאן, [שהרי גם בת"ת היה צריך טעם למה נמנים נצח והוד וכו'], ביאר הרב בע"ח [דף נ"ד ע"ב ד"ה מ"ס] ב' טעמים:

- א. היות נצח והוד **תרי פלגי גופא אחים דלא יתפרדו**, לכן כשעוברת גבורת הוד בנצח היא מנחת בה שורשה.
 ב. נצח הוד הם כדמיון זכר ונקבה - זו"ן, ולכן איהו בנצח [ז"א המלביש לנצח דז"א, או יעקב המלביש לנצח דז"א], ואיהי בהוד [נוק' המלבישה להוד דז"א, או רחל המלבישה להוד דז"א], והיות והזכר - נצח לוקח **ב' עיטרין** וכו' לכן **נצח** נוטל גם **רושם** גבורת ההוד יעו"ש. וראה בשעה"ק [דף פ"ב רע"ג], ובמבו"ש [דף נ"ג ע"ג ד"ה מ"ש] ששם מודגש שהזכר נוטל **פי שניים חלקו וחלקה, ונותן לה אח"כ הארה מחלקה**, לכן יש למנות את גבורת ההוד עם הנצח וכו'.

"ס" של מ"ס, הם ו' בחינות שנגדלות ע"י גבורת הנצח וכו'.

- ובסידור בתיבות: לבני בניהם [דף ע' סע"א מצד ימין], רואים:
 א. גבורות נצח הוד, וענינם שונה: שגבורת **נצח** היא **המגדילה** את ה"מ" [שהם ד' בחינות שיש כבר בנצח], ומוסיפה עוד "ס" [שהם ו' בחינות]. אבל גבורת הוד שלידה, היא גבורת ההוד הנמנית כאחת מד' הנקודות שיש כבר בנצח.
 ב. הוי"ה **בחיריק שתחת נו"ה** - היא **הנקודה השורשית**, וכבר הזכרנו לעיל שבנצח רואים נקודה שורשית זו בסידור.
 ג. לבוש מפרק תחתון¹⁹ דנצח ז"א, שהוא חצי צבאות פשוט, [וב"א", יש להוריד את היו"ד התחתונה].
 ד. לבוש נצח דאימא²⁰ שהוא אה"ה דקס"א.

ק"ץ בהוד

- הקדמה לאותיות ק"ץ**, כשם שאותיות ד"ו שבדעת, האות הראשונה "ד" היא **התוספת**, וה"ו" היא העיקר וכו', כך בהוד "ק" היא התוספת, ו"ץ" היא העיקר. וראה בע"ח [דף נ"ד אמצע ע"ג ד"ה וזיה תבין וכו'] שנתן הרב טעם לשינוי של ד"ו וק"ץ (צדק"ו) מכל השאר וכו'.
 נחזור לבאר אותיות ק"ץ, ה"ץ" באמיתות הם **רק ג'** בחינות:
 א. נקודה שורשית של הוד.
 ב. לבוש פ"ת דהוד דז"א.
 ג. לבוש [כמ"ש במבו"ש דף נ"ג ע"ג וכמפורש בסידור] הוד דאימא.
 והיות ונצטרפו כאן ג' **גבורות קשות** שהם ג' הודות, לכן בהתחברם יחד מכים זה בזה ונגדלים ונרחבים עד אין קץ ונכללים זה בזה עד **שמ-ג' נעשים ט'**, כמבואר בע"ח [דף נ"ד סע"ב].
"ק" הם גבורת ההוד [שאינה נמנית וכו'], המגדילה ומשלימה לעשר.

ובסידור בתיבות: לבני בניהם [דף ע' סע"א מצד שמאל] רואים בתחילה שתי הוי"ת דהוד המנוקדות בקבוץ, והוי"ה ראשונה נראה שהיא גבורת ההוד **המגדילה** ומשלימה לעשר כנ"ל, והוי"ה שניה בניקוד קבוץ היא **הנקודה השורשית** - שהיא א' מג' נקודות ההוד וכדלעיל, [וכבר הזכרנו לעיל במ"ס הערה מס' 17 מ"ש הבאתי לגני [ח"א דף פ"ט ע"ב] שאין ראוי להזכיר הוי"ה זו

17. וראה בבאתי לגני [ח"א דף פ"ט ע"ב] ד"ה לבני בניהם שהעיר בצדק, שעד כאן **לא** נסדרה הוי"ה עבור הנקודה השורשית, אם כן גם כאן **אין** ראוי לסדרה וכו'. ואכן ביר"א עמ' 627 **לא** נסדרה הוי"ה זו עבור הנקודה השורשית וכו'. אמנם גם ביר"א יש הוי"ה עבור הנקודה שורשית של הוד ויסוד, וראה לקמן.
 18. ואולי כאן הוא גם **גם** כאופן הא' שהרי לפי הטעם השני שאיהו בנצח ואיהי בהוד, יש הכרח שהזכר יתן לנוק' את חלקה, ואם כן **אולי** גם לאופן הא' יהיה הדין כן.
 19. כאן מודגש **מפרק תחתון**, והגם שבע"ח כאן הזכיר מנצח סתם ולא פירש שכוונתו על **פרק תחתון**, מכ"מ **פ"ת** זה מובן היטב מע"ח שער ל"ה סוף פרק ד'.
 20. לעיל בז"א הדגיש **פרק תחתון** דנצח דז"א, וכאן באימא היה ראוי לומר **פ"ת** דנצח, וביר"א עמ' 627 כתב במפורש **פ"ת** דנצח דאימא. [לכאורה היות ש-פ"ת דנה"י דאימא מתלבשים בכל נה"י דז"א, א"כ בפ"ת דנה"י דז"א [שהם כנגד נו"ה דנוק'], מלובשים **פ"ת דפ"ת** דנה"י דאימא].

כאן וכו']. אח"כ רואים את לבוש פ"ת²¹ דהוד דז"א שהוא חצי השני דשם צבאול"ת [וב"א" יש להוריד את היו"ד העליונה]. ומתחתיו רואים את לבוש הוד דאימא שהוא אה"ה במילוי אלפ"ן וכו' וכו'.

ר"ף ביסוד

קודם כל יש להדגיש שצריך להיות ר"ף כמ"ש בע"ח [דף נ"ד רע"ד], ולא ר"פ [כמ"ש בטעות בסידור דף ע' סע"א באמצע], וראה ביר"א עמ' 627 ששם איתא "ף" והוא הנכון. "ר" הם ב' בחינות עיקריות שיש ביסוד, שהם:

א. נקודה שורשית דת"ת שירדה ונתחברה ביסוד, [וכבר לעיל בת"ת - ל"ע הרחיב הרב בענין גוף וברית²² חשבינן חד].
ב. נקודה שורשית של היסוד.

"ף" הם ח' בחינות, שכללות ה"ג מגדילות ומשלימות לעשר וכו'. ואף שבע"ח [דף נ"ד ע"ד] לא כתב בהדיא שקיבוץ ה"ג שביסוד הם המגדילות, מכל מקום דבר זה נרמז במ"ש שאותיות ר"ף שביסוד הם כנגד ה"ג מנצפ"ך המתקבצים ביסוד ועולים בגמטריא ר"פ (280) [וראה משנת חסידים מסכת קטנות רחל פ"ה משנה א' דף ע"א ע"א, ושם בטעם עצו], וראה עוד לעיל בע"ח ריש פ"ה [דף נ"ג ריש ע"ד], ובשער ל"ד ספ"ו [דף נ' ע"ב] בענין ה"ג שביסוד.

ובסידור בתיבות לבני בניהם [דף ע' סע"א באמצע] רואים את כללות ה"ג שהם המגדילות ומוסיפות "פ" שהם ח' ספירות, ומתחתיהם רואים הו"ה דת"ת ויסוד, שהם ב' נקודות שורשיות דת"ת ויסוד שהם "ר" של ר"ף, [וגם כאן שייכת הערת הבאתי לגני, שנקודה שורשית [דיסוד] אין ראוי לראותה בסידור].

ש"ן במלכות

המלכות אין לה על מה לסמוך בז"א וכמו שהרחיב הרב לעיל בע"ח [של"ה רפ"ג דף נ"ב סע"ג] בענין היסוד ומכ"ש המלכות, ולכן נקראת המלכות בשם חותם וכו'. וחזו"ת הוא גימטריא של ג' שמות: קס"א קמ"ג קנ"א, הנמשכים למלכות מנה"י דאימא וכו', והם ג' הנקודות העיקריות של המלכות, ונרמזו ב"ש" של ש"ן.

וה"ן הם ז' בחינות [והיותו ז', הוא כענין אי"ק בכ"ר וכו' זע"ן, שה-ן הוא שבע מאות וכו'], המשלימות את המלכות לעשר. ואף שבע"ח לא ביאר הרב מי גרם את התוספת, הנה מהסידור מובן שכללות דכללות ה"ג שירדו למלכות, הם הגורמים את תוספת ה"ז, וכמ"ש בהדיא במשנת חסידים הנ"ל [דף ע"א ע"ב משנה ג'].

ואותיות ת"ם, לא שמע מהרח"ו פירושם מהרב ז"ל, וראה במב"ש [דף נ"ד סע"א אות א' בגוב"י משם הרב ישראל בנימין יעו"ש], ועכ"פ בסידור לא סידרו כוונה זו.

ובסידור בתיבות: למען שמו [דף ע' ע"ב], בצד ימין רואים את כללות דכללות ה"ג, שהם המגדילים את ה"ש, ומשלימים אותם לעשר, ומצד שמאל רואים ג' אה"ה העולים תנ"ה, שהם ג' הנקודות העיקריות של המלכות וכו'.

וראה בבאתי לגני [ח"ב דף קפ"ז ע"א], שהעיר בצדק שראוי לעשות ש"ן ת"ם ביחד ולא לחלקם: ש"ן תחת ה"ג, ות"ם תחת התנ"ה, שהרי הכל נרמז ב-ש"ן ולא ב-ת"ם, והיות ות"ם גם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ות"ם ביחד, וראה ביר"א עמ' 628.

ובוודאי שנרמז כאן גם ענין החותם בתוך חותם כמ"ש בע"ח [של"ד ספ"ו דף נ' ע"ב] וכו'.

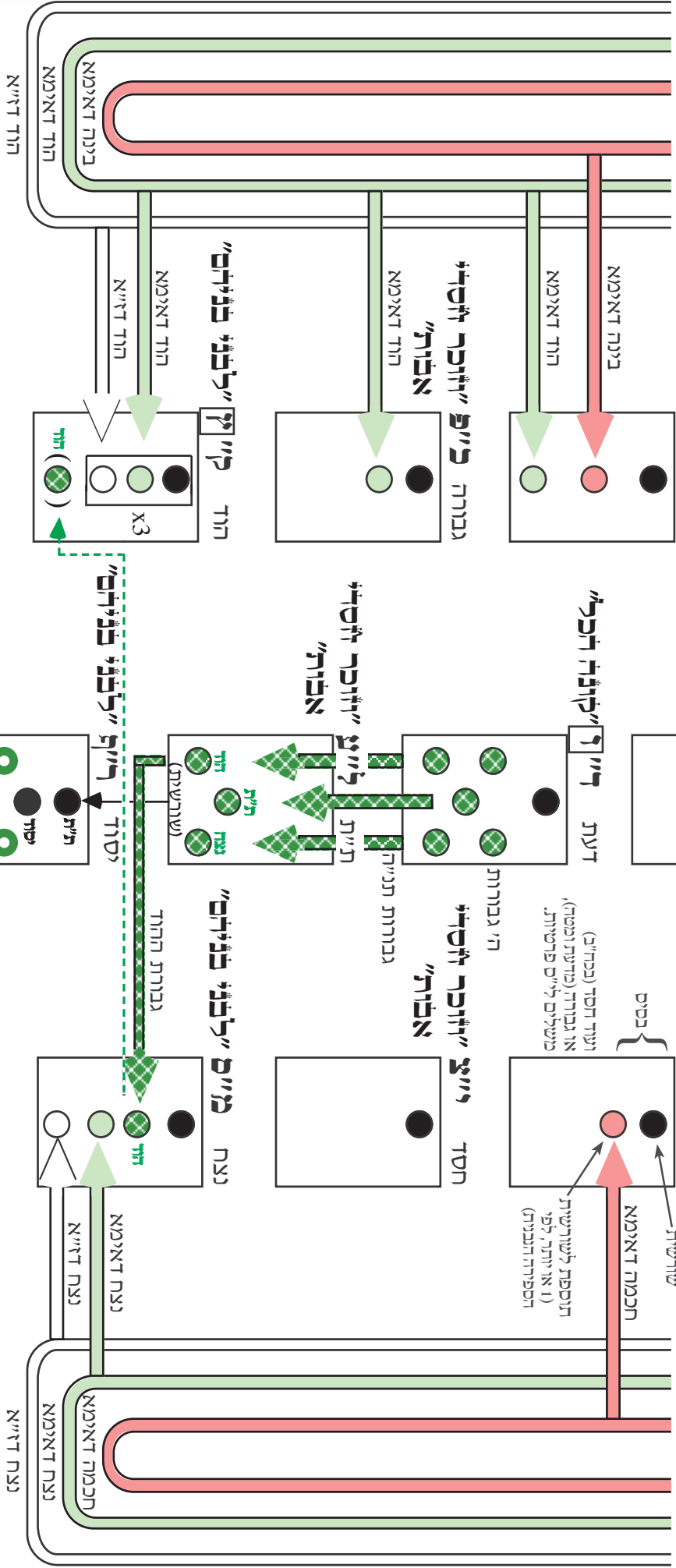
[בענין בת כהן, ראה בע"ח שער ל"ד סוף פרק ה' דף נ"ד ע"ד, ומ"ש באמל"י מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג].

עד כאן הקדמת הרה"ג הרב מרדכי עטייה שליט"א.

21. ראה במ"ס הערות מס' 19 ו-20 בענין פ"ת וכו'.

22. ונראה שגוף וברית חשבינן חד, בא לתרץ איך ניתן למנות את נקודת הת"ת ביסוד, שהרי אינם ענין אחד שלכן לכאורה לא היה ראוי למנותם ביחד [וכפי שהרחיב הרב בע"ח דף נ"ג ע"ג], ולכן תירץ גוף וברית חשבינן חד וראוי למנותם וכו'.

דרוש אפסייט - בניית פרי החל (בהארה) עיי חייב דף ניג

* ד"ר ופ"ק: אות המציין את הכספים נמצא בצד שמאל.
 * כד"ר ופ"ק: ע"פ זה: 1. ד"ר: הח"ג מצטרפות לשורשים לפרות שהם המגדלות. 2. ל"ע: גבורות - כספים ומגלים (השורשים של ח"ת) יחד ליסוד).
 * ק"ק: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' חכ"ל פנים ובי"א ונכפלים לש"י.

כלי ת"ת ד"א (ע"ה ח"ב ד"ר נ"א סע"י)

שליש עליון	לעצמו	נקי
דצי תחתון דשליש אמנעי	נחתן לכתב דניק	בחד
דצי עליון דשליש תחתון	נחתן לדעת דניק	דעת
דצי תחתון דשליש תחתון	נחתן לת"ז דניק	ת"ז

ולכן ת"ת יכולות את המקורה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מן שיסתפק (כ"א)

מלכות שוין "לכת" שכת"י

קס"א קמ"ג	קמ"א קמ"ג
-----------	-----------

קללות דכלות היג

נקודה שורשית

●	נקודה שורשית
●	כללות הגבורות
●	גבורות
●	הארת מוחין דאימא
●	הארת נה"י דאימא (לבוש)
○	הארת נה"י ד"א (לבוש)

סדר בנין אטכ"ד

מילות	יסוד	הוי	נצח	ת"ת	נבירה	חסד	זעת	בניה	דממה	כתר	ספרות
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	ת"ת דאימא	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	ת"ת דאימא	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	ת"ת דאימא	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	ת"ת דזי"א	5	5	5	5	5	5	5	5	5
6	6	ת"ת דזי"א	6	6	6	6	6	6	6	6	6
7	7	ת"ת דזי"א	7	7	7	7	7	7	7	7	7
8	8	ת"ת דאימא	8	8	8	8	8	8	8	8	8
9	9	ת"ת דאימא	9	9	9	9	9	9	9	9	9

1 - דהמלה ל"ס.

ה - גמרות.

ז - חסדים.

נ - דהממלה ל"ס.

נ - לכושי דאימא.

נ - לכושי דזי"א.

ז - מוזין דאימא.

ה - מוזין דזי"א.

ה - מוזין דאימא.

ה - מוזין דזי"א.

ה - מוזין דאימא.

ה - מוזין דזי"א.

ה - מוזין דאימא.

ה - מוזין דזי"א.

למען שמור
(לכושי תנ"ך
דאימא)

לכני בנימין
(ני גבורות
קשיות אלו,
מכות זו בני,
ועושות ט'
ספרות)

לכושי דאימא
(לכושי תנ"ך
דאימא)

לכושי דזי"א
(לכושי תנ"ך
דזי"א)

לכושי דאימא
(לכושי תנ"ך
דאימא)

לכושי דזי"א
(לכושי תנ"ך
דזי"א)

לכושי דאימא
(לכושי תנ"ך
דאימא)

לכושי דזי"א
(לכושי תנ"ך
דזי"א)

לכושי דאימא
(לכושי תנ"ך
דאימא)

לכושי דזי"א
(לכושי תנ"ך
דזי"א)

לכושי דאימא
(לכושי תנ"ך
דאימא)

לכושי דזי"א
(לכושי תנ"ך
דזי"א)

לכושי דאימא
(לכושי תנ"ך
דאימא)

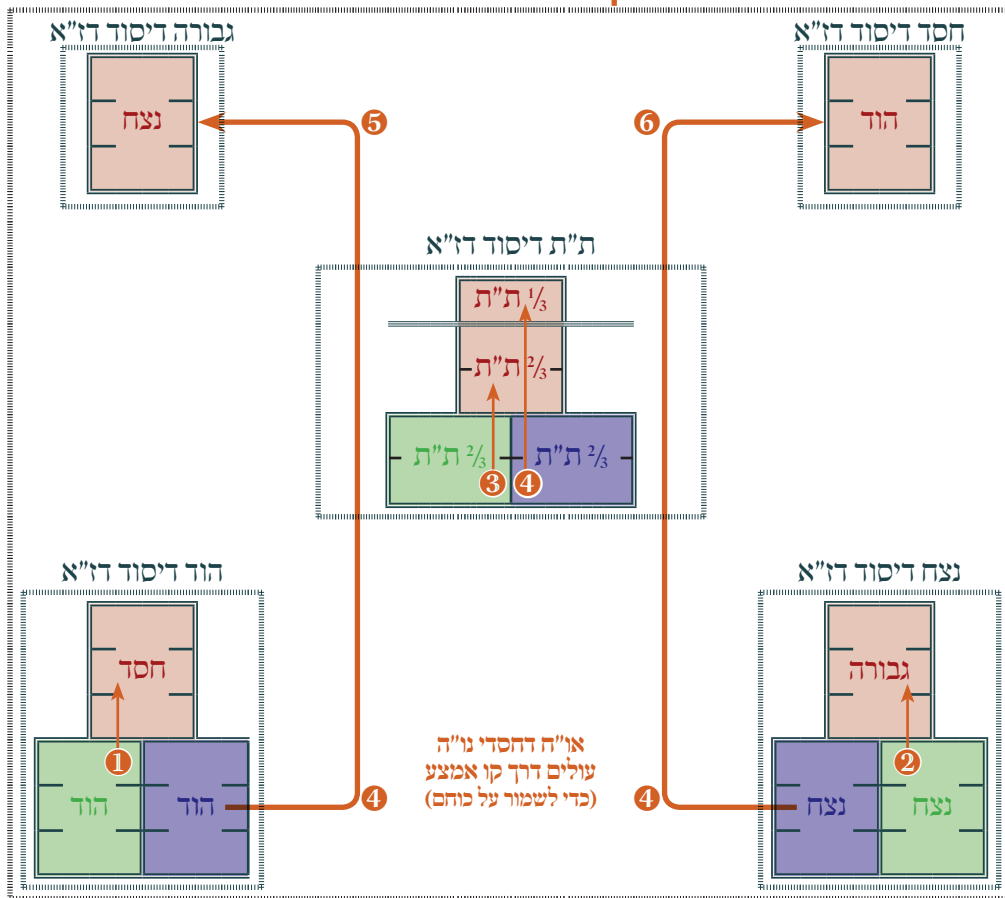
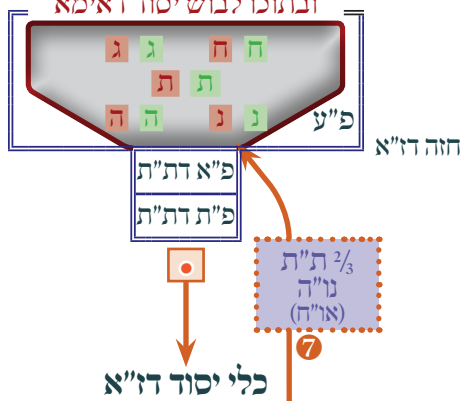
מקראות:

סדר ליל שבועות - סדר מיתוק הגבורות

ז"א (נעשה מו"ק דמ"ה ו"ק דב"ן)

פ"ע דכלי ת"ת דז"א (בהגדלה)

ובתוכו לבוש יסוד דאימא

סדר מיתוק הגבורות

- א. חסדי הב"ש ת"ת ונ"ה יוצאים מיסוד דאימא, נכפלים (או"ה) ויורדים למקומם בתחתית יסוד דז"א.
- ב. ה"ג יורדות ליסוד דז"א, במרוצה, בהד - סמכא, בסדר הפוך (חסד נכנס להוד, וכו').
- ג. החסדים ימתקו את הגבורות שכנגדן, כסדרן (של הגבורות) וכדלקמן.
 - או"ה חסד ההוד ממתק גבורת החסד.
 - או"ה חסד הנצה ממתק גבורת הגבורה.
 - או"ה חסד ת"ת 2/3 ממתק גבורת ת"ת 2/3 הת"ת.
 - או"ה חסד ת"ת 2/3 ממתק גבורת ת"ת 1/3 הת"ת.
 - או"ה חסד ההוד ממתק גבורת הנצה.
 - או"ה חסד הנצה ממתק גבורת ההוד.
 - חסדי האו"ה דב"ש ת"ת ונ"ה עולים מיסוד דז"א ליסוד דאימא.

מקראה

- או"ה חסדי התנ"ה.
- או"ה חסדי התנ"ה.
- ה' גבורות.
- לאחר המיתוק, או"ה חסדי התנ"ה חוזרים ליסוד דאימא.

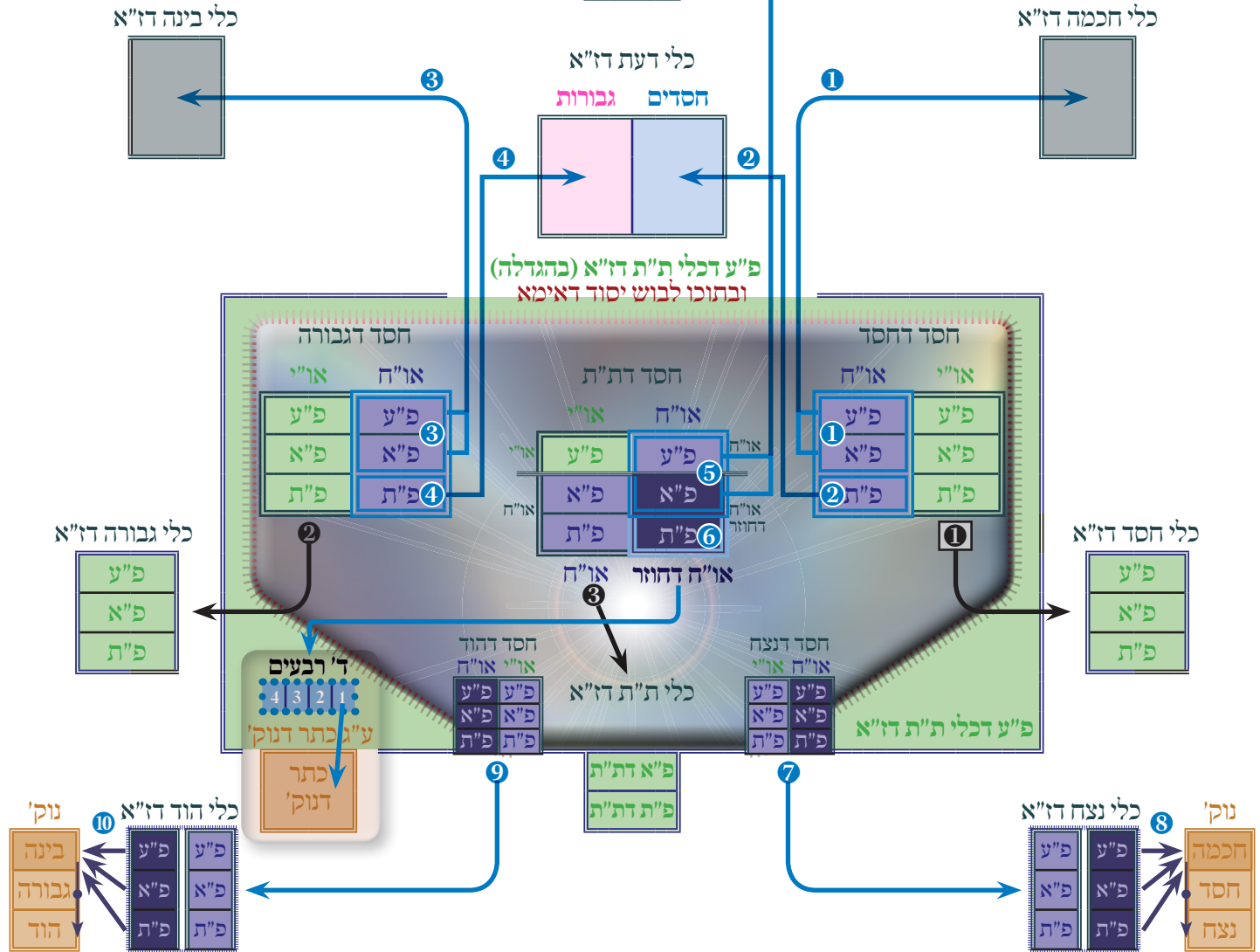
מקורות

שער הפסוקים דף י"ח ע"א ד"ה דע.
 ע"ה ח"ב דף ה' ע"ג ד"ה כבר ידעת (ענין מיתוק הגבורות). דף ל"ט ע"ב ד"ה עוד (החוי"ג לוקחים לבוש מיסוד דאימא, ולא לבוש נה"י הרגיל).
 ע"ה ח"ב דף ד' ע"ב, הגהת השמ"ש אות א'. (ענין אור ישר - אור חוזר).
 סידור ח"ב דף ס"ז ע"א.

ז"א (ו"ק דמ"ה ו"ק דב"ן)
ת"ת דישסו"ת

מקראה

- אוי"ח דחסדים.
- אוי"ח דחסדים.
- אוי"ח דחזור דחסדים.

* חסדי התנ"ה שחזרו ליסוד דאימא גרמו לריבוי אורות, כנ"ל. ואז נכפלים (נעשה או"ח) החו"ג ושליש עליון דת"ת (שהיו סתומים בתוך יסוד דאימא).
 * וגם נכפלים שוב (נעשה או"ח דחזור) חסדי האו"ח דב"ש ת"ת ונ"ה שעלו (האוי"ח שלהם המקורי נשאר ביסוד דז"א).
 * ונבקע יסוד דאימא, ובוה משתחררים החו"ג ושליש עליון דת"ת.
 * האו"ח דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).
 * האו"ח דחזור דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח, והולכים האוי"ח דהג"ת למקומם (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).

מקורות

סידור ח"ב דף ס"ז ע"ב. ע"ח ח"א דף מ"א ע"א שמ"ש אות א'.
 ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג', דף נ"ב סע"א.
 אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. דף י"ב אש"ל אות י"ג.
 ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב. (יש לסיים את ז"א, כולל הכתר שלו, לפני תחילת בנין הנוק'). דף י"ב ע"ג (ענין הגדלת המוחין/כלים).
 מבו"ש דף נ"ב ע"ב-ג'. ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב (ענין הכתר).
 תו"ח דף קכ"ט ע"ב (ענין שלישי ת"ת לעשיית כתר דנוק').
 באתי לגני ח"א דף פ"ז סע"ב, פ"ט ע"א. ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד.
 פת"ע דף ל"ה ע"ד אות ח'.
 אוצ"ח דף ל"ו ע"ב, אש"ל אות ב'. דף ל"ז ע"ב.
 אמת מאר"ץ דף צ"ח סע"א (ענין שורשי המוחין שבכתר).
 פתח עיניים החדש ח"ה עמ' 41.
 ע"ח ח"א דף ק"ז ע"א (ענין נה"י חדשים).

- סדר בקיעת הלבושים והגדלת הכלים**
- 1 או"ח דחסד הולך לכלי החסד.
 - 2 או"ח דגבורה הולך לכלי הגבורה.
 - 3 או"ח דת"ת הולך לכלי הת"ת.
 - 1 ב"ש דאו"ח דחסד עולים לכלי החכמה.
 - 2 ש"ת דאו"ח דחסד עולה לכלי החסדים דדעת.
 - 3 ב"ש דאו"ח דגבורה עולים לכלי הבינה.
 - 4 ש"ת דאו"ח דגבורה עולה לכלי הגבורות דדעת.
 - 5 ב"ש דאו"ח דת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, להביא אותו שישמש בתור כתר לז"א.
 - 6 ש"ת דאו"ח דת"ת הולך לבנות כתר דנוק' (ע"ג רישא דנוק', מתחלק לד' רבעים).
 - 7 חסד דנצח (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי הנצח.
 - 8 כפל האו"ח (דחזור) דנצח הולך להכמה דנוק', ומאיר בה"ן דנוק'.
 - 9 חסד דהוד (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי ההוד.
 - 10 כפל האו"ח (דחזור) דהוד הולך לבנינה דנוק', ומאיר בג"ה דנוק'.

סדר כונות המשכת הכתרים (דכתרים - בטבילה)

כוונת המשכת המוחין דכתרים די ספירות דקטנות וגדלות ראשון ושני שצריך לכוון בטבילה ליל שבועות. ותחילה יכוין לעלות אור החוזר דחסדים לכחב"ד, ואח"כ יכוין להמשיך הכתרים כנזכר בדרוש שישי משער כ"ה.

יכוין לעלות הכפל דשני שלישי העליונים דחסד הראשון המתפשט בספירת החסד דז"א שהוא אור החוזר, דחח"ן דחכמה וחסד דפרצוף אמצעי חג"ת דז"א לחח"ן דחסד ונצח דפרצוף הפנימי חב"ד ואור החוזר דחסד דחח"ן דנצח דפרצוף האמצעי לדת"י דת"ת דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל בשני שלישי העליונים דחסד השני המתפשט בספירת הגבורה דז"א שהוא אור החוזר דבג"ה דבינה וגבורה דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לבג"ה דגבורה והוד דפרצוף הפנימי חב"ד דז"א ואור החוזר דחסד דבג"ה דהוד דפרצוף אמצעי לדת"י דיסוד דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל דשליש התחתון עם הכפל דשליש העליון דחסד הג' המתפשט בת"ת דז"א שהוא האור החוזר דדת"י דיסוד ודת"י דדעת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לת"ת דישסו"ת שבו מלובשים שורש ד' מוחין דכתר דז"א ועל ידי כך יכוין להמשיך ולהשלים התפשטות חלק העליון דת"ת הנזכר בישסו"ת.

ויכוין להמשיך תשלום התפשטות הת"ת הנזכר דישסו"ת מאחורי רישא דז"א עם עצמות אורות דנה"י דישסו"ת שבו שהם הנה"י החדשים עד כנגד החזה דז"א מאחוריו.

ויכוין להעלות הכפל דשליש האמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א שהוא אור החוזר דדת"י דת"ת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לתוך סיום הת"ת הנזכר בישסו"ת שכנגד אחורי החזה דז"א, ולהמשיך סיום הת"ת הנזכר עם המוחין שבו לפרצוף הכתר דנוק' קדישא דז"א.

יכוין עתה להמשיך ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכל אחד מעשר ספירות חב"ד חג"ת נה"י דישסו"ת ודאו"א עם ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דצ' ול"מ דה' צלמי המוחין שבהם ובתוכם שם ההוי"ה עם קוץ היו"ד ועליהם שם אהי"ה מקיף בניקוד קמץ לחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכתר דכל אחד מי ספירות חב"ד חג"ת נה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה וב"ן דב"ן דבינה ודחכמה דז"א ומספרם ליעקב ורחל על דרך הנזכר לעיל בז"א ממש.

יכוין (במחשבה) ע"פ סידור של חול (ח"א), כונות אטב"ח לבניית הנוק' והמשכת הכתרים (דכתרים) לזו"ן:

במילים "טובים" (דף ס"ד ע"ב), וימשיך ב"קונה הכל" (דף ס"ז ע"ב), עד "למען שמו" (דף ע"א ע"א).

הקדמה לב"ה ג"ז (עמוד הבא)

פ"ת (יר"א) דנו"ה דאבא (שכחו"ג דז"א), מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א לצורך בנין חו"ב דנוק'

		מוחין דאימא בתוך כלי ז"א		מוחין דאבא בתוך כלי ז"א	
		פ"ע דחב"ד דאימא בתוך כלי חב"ד דז"א	חב"ד דז"א	חג"ת דאבא בתוך כלי חב"ד דז"א (נכנסו בתיבת "גומל")	חב"ד דז"א
		פ"א דחב"ד דאימא בתוך כלי חג"ת דז"א	חג"ת דז"א	נה"י דאבא בתוך כלי חג"ת דז"א	חג"ת דז"א
		פ"ת דחב"ד דאימא בתוך כלי נה"י דז"א	פ"ע דנה"י דז"א	נו"ה דאבא מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא	נה"י דז"א
		פ"ת דחב"ד דאימא בתוך כלי נה"י דז"א	פ"א דנה"י דז"א	(בתיבת "גומל" נכנסו חג"ת דאבא לחב"ד דז"א, ונדרחו הנה"י לחג"ת. לכן בתיבת "טובים", הנו"ה דאבא מאירים מרחוק לנו"ה דאימא, שהם בנה"י דז"א).	נה"י דז"א

כלי נוק'	ב	ד	ח
	ג	ת	ה
	ה	י	נ

1 ע"פ התו"ח דף קכ"ט יש להעלות הכפל דשליש עליון ואמצעי לכתר דז"א, פרק תחתון מיועד לכתר דנוק', כמ"ש בסידור חול. וכתב התו"ח שיש לכוין כך בסדר שבועות.

[סד:]

[טובים]

[סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה צריך להוסיף על כל נקודה ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד, ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה מן הטיבור דז"א ולמטה (ע"ח שי"ט סופ"ו). ע"כ הקדמת היר"א 615. מובא גם בסידור של הרב הדאיה 337]

להמשיך הארה [מפ"ת (יר"א)] דנו"ה דמוחין דאבא (שבחו"ג דז"א), לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א, לתת בהם (במוחין דאימא) כח לתקן חו"ב דרחל.

הארה דהוד דאבא

אֱהִיָּה
יְהוָה

יוד הי ויו הי

הארה דנצח דאבא

אֱהִיָּה
יְהוָה

יוד הי ויו הי

[גז]

וגם להמשיך ממוח הארה מהוד דאימא (לבוש) שהוא הוי"ה בקבוץ, וגם ממוח הבינה שבתוכו שהיא הוי"ה בקבוץ, לתקן בינה דרחל.

ועל ידי הארת החסד דהוד (או"ח*) שהיא הויה בקבוץ (בס"ה), להגדילה ויהיה י"ס (פרטיות דבינה דרחל). (א)

אור ההוד דאימא

אֱהִיָּה
יְהוָה

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א

אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

[מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד (דאימא)] [הוד (מים מגדלים-או"ח)]

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

ג' כלי בינה דרחל ג'ז

אלף הה יוד הה
אֱהִיָּה
א אה אהי אֱהִיָּה

[בח]

להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"א (עליון) דנצח דז"א שהוא הויה בחיריק, ולתקן חכמה דרחל. ועל ידי הארת החסד דנצח (דאו"ח*) דז"א שהוא הוי"ה בחיריק (שנמשך בספירת העומר/בתיבת חסדים), להגדילה ויהיה י"ס (פרטיות דחכמה דרחל).

אור הנצח דאימא

אֱהִיָּה
יְהוָה

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א

יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

[מוח חכמה (מלוכב בנצח)] [נצח (מים מגדלים-או"ח)]

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי חכמה דרחל בח

יוד הא וו הה
יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה
י יה יו יהוה

*. עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבני"ש דף נ"א ע"ב. שה"ק דף פ"ב ע"ב. עיין לעיל בהקדמת מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מוזכר שהאור חוזר דנו"ה הוא המגדיל. ועי' שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה. א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

[ס.ז.]

[קוֹנָה הַכֹּל]

יכוין להמשיך כללות ה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יְהוָה כללות ה' חסדים יְהוָה
 יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה
 לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ
שִׁינְךָ דְלֵת. שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד
שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
 ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
 ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),
 ולהמשיכם ליסוד דז"א (ב)

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

וה

יְהוָה יְהוָה
 לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ
שִׁינְךָ דְלֵת. שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד
שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד

ולהמשיך מהדעת את ה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד,
 והתנ"ה לחג"ת שביסוד

יְהוָה ה' גבורות יְהוָה
 יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה
 לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ
שִׁינְךָ דְלֵת. שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד
שִׁינְךָ דְלֵת יוֹד

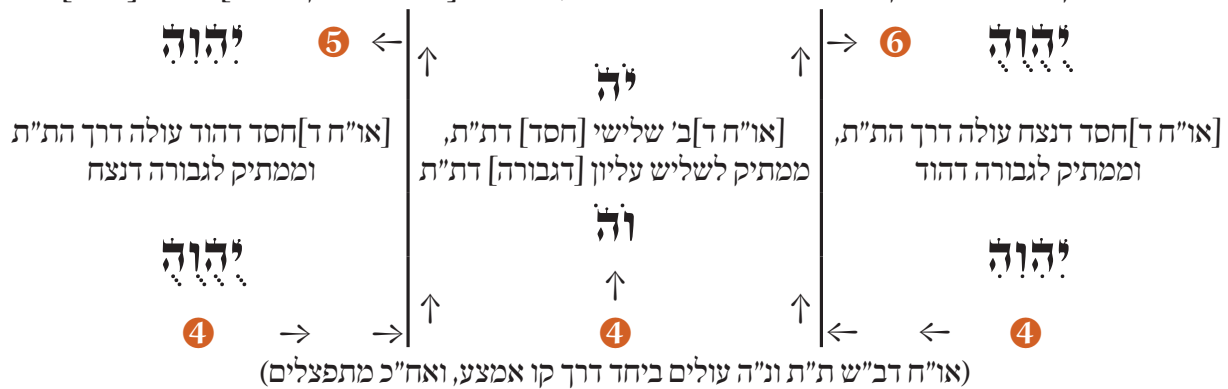
ב. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג)

[ס.ז.]

להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השלישי העליון דגבורה דת"ת ונו"ה דגבורה, שבחוג"ג [ושלישי עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[ס.ז.]

(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

* ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) (או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא).

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת.

ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורה דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעין יבחר.

* בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב

על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ה ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

[סז:]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת.

יהוה ב"ש ת"ת דישסו"ת

או"ח דב' שלישים עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה ב"ש ת"ת דז"א

↑

5

להמשיך הת"ת דישסו"ת עם שורשי המוחין שבו, לכתר* דפנימיות דפנימיות דז"א

אֵלֶּהָ אֵלֶּהָ
יְהוָה יְהוָה

[חז"ב חו"ג דאימא]		[חז"ב חו"ג דאבא]
אלף הי' יוד הי' [חכמה]		יוד הי' ויו הי' [חכמה]
אלף הי' יוד הי' [בינה]		יוד הי' ואו הי' [בינה]
אלף הא' יוד הא' [חסדים]		יוד הא' ואו הא' [חסדים]
אלף הה' יוד הה' [גבורות]		יוד הה' וו הה' [גבורות]

ג' כלי כתר דז"א

אלף הי' יוד הי'
יוד הי' ויו הי'

יוד. יוד. הי'. יוד הי' ויו. יוד הי' ויו הא'

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' דרך החזה.

(ד) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת שעל גבי כתר דנוק', לד' חלקים.

ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'

יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא' ואו הה'

יוד. יוד. הא'. יוד הא' ואו. יוד הא' ואו הה'

י' י' יהו יהוה

*. עיין שעה"כ דף פ"ט סע"א, שענין הכתר - שער הנז'ן. שער"ר ח"ב דף ס"ה ע"א, בענין כוונת הטבילה:

המשכת הכתרים דכתרים הם לפרצופים 3-4-5 הכוללים דז"א.

הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א, והנה"י החדשים יורדים מאחוריו (צורת ל'). ועי' בסידור היר"א ח"א עמ' 622.

ד. עיין במב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף ג"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ה ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.]

[סו.ז.]

להמשיך ל"מ דיססו"ת*, מקיפים על גבי רישא דז"א

מ' דיש"ס

אֱלֹהִים

יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֵל הוּא יְיָ הוּא
יְיָ הוּא וְהוּא הוּאאֵל הוּא יְיָ הוּא
יְיָ הוּא וְהוּא הוּאאֱלֹהִים
יְהוָה

ל' דיש"ס

אֱלֹהִים

יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֱלֹהִים
יְהוָהאֵל הוּא יְיָ הוּא
יְיָ הוּא וְהוּא הוּאאֵל הוּא יְיָ הוּא
יְיָ הוּא וְהוּא הוּאאֱלֹהִים
יְהוָה

* . בענין המקיפים יש לכוין קודם תבונה ואח"כ יש"ס.

[סוף:]

מ' דתבונה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֲנִי הוֹדִי יי הוֹ

יִי הוֹ וו הוֹ

אֲנִי הוֹ יי הוֹ

יִי הוֹ וו הוֹ

אֱלֹהֵי

יְהוָה

ל' דתבונה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֱלֹהֵי

יְהוָה

אֲנִי הוֹ יי הוֹ

יִי הוֹ וו הוֹ

אֲנִי הוֹ יי הוֹ

יִי הוֹ וו הוֹ

אֱלֹהֵי

יְהוָה

[ס.ט.]

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים (א) דנ"ה הנז' שעלו ליסודות דישסו"ת (צ"ל ליסוד דתבונה), להורידם לנ"ה דז"א
להמשיך ג"ש [דאו"ח*] דאו"ח דחסד דנצה, לחכמה דנוק'. וג"ש [דאו"ח] דאו"ח דחסד דהוד, לבניה דנוק'.
ומשם להמשיך הארת הבש"ת שבהם לח"ן וג"ה דנוק' (ב)

9
הוד דז"א
יהוה
ג' כלי הוד דז"א
אדני
א צבאו צבאות
אות

10
או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א
יהוה
לג' כלי בינה דנוק'
אלף הה יוד הה
אהיה
א אה אהי אהיה
ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

7
נצה דז"א
יהוה
ג' כלי נצה דז"א
יהוה
צ צב צבא
צבא

8
או"ח דאו"ח דחסד דנצה דז"א
יהוה
לג' כלי חכמה דנוק'
יוד הא וו הה
יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה
י ייה יהו יהוה
ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק'

להמשיך מיסוד דז"א ה' גבורות (אחרי מיתוק ביסוד דז"א) לדעת דרחל. ולתקן דעת הנז', ונשלם לי"ס (פרטיות)

דו (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

ה' גבורות
יהוה **יהוה**
יהוה

לג' כלי דעת דרחל
יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי ת"ת דז"א, וגם הוי"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.

ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

*. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנז"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א. עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. אם כן יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז).

[סט:]

[וְזוֹכֵר חֶסֶד יְאֵבוֹת]

זוֹכֵר גִּי' ע"ב וְקס"א דאו"א

יִוֵּד הִי וְיִוֵּד הִי
אֵלֶּף הִי יִוֵּד הִי

להמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבורות עליונות (חג"ת) בלבושי יסוד דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל).

להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל),

להוציא ולתקן חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א)

אֵלֶּף הִי וְיִוֵּד הִי יִוֵּד הִי

להמשיך גבורה דגבורה והארת הוד
דאימא שבפ"א דהוד דז"א, ולתקן
[ספירת ה] גבורה דרחל כלול מי"ס

כפ

גבורה דגבורה (מגדיל)

יְהוָה

הארת לבוש הוד דאימא

אֵלֶּף הִיא יִוֵּד הִיא

ג' כלי גבורה דרחל

יְהוָה

אֱלֹהִים

אֶכְדָּטָם

להמשיך ג' גבורות דתנ"ה ולבנות
ולתקן ספירת ת"ת דרחל כלול מי"ס

לע

ג' גבורות דתנ"ה (מגדילים)

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לָמַד הִי יִוֵּד מִם

צְבָאוֹת

הַשְּׁתַּפָּא

(א) להמשיך גבורה דחסד ולבנות
ולתקן ספירת החסד דרחל כלול
מי"ס

יצ

גבורה דחסד (מגדיל)

יְהוָה

ג' כלי חסד דרחל

אֵלֶּף לָמַד

אֵלֶּף. אֵלֶּף לָמַד

אֵל

להמשיך חלק הרביעי הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל,

לתוך כתר שלה

רביע ב'

יְהוָה

לג' כלי כתר דרחל

יִוֵּד הִיא וְאוֹ הִיא

יִוֵּד. יִוֵּד הִיא. יִוֵּד הִיא וְאוֹ. יִוֵּד הִיא וְאוֹ הִיא

יִי הִיא יְהוָה

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אמב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד].
ובמב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).

[ע.]

[לבני בנייהם]

קץ	רף	מס
להמשיך גבורה דהוד, והארת [פ"ת ד] הוד דז"א ו[פ"ת דפ"ת דהוד] דאימא שבתוכו, ולהכותם זב"ז, ולבנות ולתקן עשר ספירות דהוד דרחל	להמשיך כללות ה"ג (מגדיל) ונקודת הת"ת דנוק' (שורשית), ולבנות ולתקן [ספירת ה] יסוד דרחל כלול מי"ס	להמשיך ב' גבורות דנו"ה ופ"ת דנצח דז"א ו[פ"ת דפ"ת ד] נצח דאימא, ולבנות ולתקן ספירת הנצח דרחל כלול מי"ס
(שורשית דהוד*) הוד (מגדיל, עבר בנצח)	כללות ה' גבורות (מגדיל)	נצח (מגדיל) הוד (במעבר)
<p>יהוה (יהוה)</p> <p>יהוה</p>	<p>יהוה יהוה</p> <p>יהוה</p>	<p>יהוה יהוה</p>
<p>לבוש דפ"ת דהוד דז"א</p> <p>הכאה</p> <p>אות</p> <p>לבוש הוד דאימא</p> <p>אלף הא יוד הא</p>	<p>נקודת הת"ת (שורשית שירדה ליסוד)</p> <p>יהוה</p> <p>(שורשית דיסוד*)</p> <p>(יו הו ו הו)</p>	<p>(שורשית דנצח*)</p> <p>(יהוה)</p> <p>לבוש מפ"ת דנצח דז"א</p>
<p>ג' כלי הוד דרחל</p> <p>אלהים</p>	<p>ג' כלי יסוד דרחל</p> <p>שין דלת יוד</p> <p>שדי</p>	<p>ג' כלי נצח דרחל</p> <p>אל</p> <p>אל</p>
<p>א אל אלה אלהי אלהים</p> <p>במוכץ</p>	<p>ש שד שדי</p>	<p>אלף הי יוד הי</p> <p>אל</p> <p>אל</p> <p>בם</p>

להמשיך חלק הרביע השלישי דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי הכתר דרחל, לתוך הכתר שלה

רביע ג'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'
יוד הא ואו הה
יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה
י יה יהו יהוה

*. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האטב"ח, מלבד שורשית הת"ת שירדה ליסוד).

[ע:]

[למען שמו]

להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות דרחל (מגדיל), ולהמשיך הארת ג' שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא, למלכות דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מיי"ס

ותנ"ה (במקום שורשית)	כללות דכללות ה"ג (מגדיל)		
אלף הי יוד הי	יהוה	ה' גבורות	יהוה
אלף הא יוד הא		יהוה	
אלף הה יוד הה	יהוה		יהוה
(תם*)		שן	

לג' כלי מלכות דנוק'
אלף דלת נו"ן יוד
אדנ"י
א אד אדנ"י אדנ"י

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנ"ה • דרחל ליסודה, (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה

לג' כלי יסוד דנוק'

שין דלת יוד

שדי

ש שדי שדי

סוד הדלקת המנורה (עבור לעמוד הבא, יש לכוין מלמטה למעלה) ←

* עיין פת"ע דף ל"ו ע"ב, מביא מכו"ש דף נ"ד סע"א אות א' (עיין הגוב"י שם). אין לזה כוונה מפורשת. עיין מכו"ש דף נ"ג ע"ג, ענין חותם בתוך חותם, במקום שורשית. הרב ישראל בנימין (מהרי"ב) מרמז במ' של ת"ם שני צירים ושתי דלתות. עיין מו"ש ח"ב דף רע"ה רע"ב, ח"א דף כ"ט רע"א אות נ"ב, בענין אטב"ח. אמ"ל דף מ"ה ע"ד, ט' ע"ג. ת"ם, ענין עקביים של לאה בתוך ראש דרחל.

• עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח סע"ב, רק הנ"ה מגולים (בנוק'), החג"ת (כולו) מכוסה (ע"י לבוש ז"א). לכן לנ"ה יש כח גדול ורק הם יורדים ליסוד דנוק' לעשות פעולת הדלקת המנורה.

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הנה"י חדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א [ע"א].

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
אֱהִיָּהּ

אֱהִיָּהּ

אֱהִיָּהּ

אֱהִיָּהּ

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [ו] עם הנקודה [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה ל"ס, אט"ט, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א.
 ⑧ (א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי
יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל ⑦
יֹוד הֵא וְאֹו הֵה
יֹוד. יֹוד הֵא. יֹוד הֵא וְאֹו. יֹוד הֵא וְאֹו הֵה
יֵי הֵי יְהוָה

ומשם לכתר דרחל ⑥
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי דעת דרחל ⑤
יֹוד הֵה וֹו הֵה
יֹוד. יֹוד הֵה. יֹוד הֵה וֹו. יֹוד הֵה וֹו הֵה
יֹוד. יֹוד הֵא. יֹוד הֵא וְאֹו. יֹוד הֵא וְאֹו הֵא

ומשם לדעת דרחל ④
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי ת"ת דרחל ③
אֵלֶף לְמֹד הֵי יֹוד מֵם
צְבֹאות
הַשְּׁתַּפֵּא

ומשם ליסוד דז"א שבת"ת שלה ②
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דרחל ①
שִׁין דֶּלֶת יֹוד
שְׁדִי
שֵׁ שְׁדִי שְׁדִי

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב (גי' אהר"ן) ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות להעלותם עד הכתר דנוק'

①
יֹוד. יֹוד הֵי. יֹוד הֵי וִיו. יֹוד הֵי וִיו הֵי קפ"ד
יֹוד הֵי וִיו הֵי ע"ב

להעלות הב' גבורות מיסודה, ולהעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי לת"ת שלה

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד הכתר שלה כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.
 ב. נה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

סדר טבילת שבועות

תולדות או"מ דף ט"ו סע"ב

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה (יאהדונהי), בדחילו ורחימו (יאההויהה) ורחימו ודחילו (איההויהה), ליחדא שם אות יו"ד ואות ה"א (אר"א) בשם אות וא"ו ואות ה"א (זר"ן) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומייחדם) ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנני בא לטבול במקוה טהרה זו לתקן את שרשה במקום עליון בכל פרטיה ותיקוניה ודקדוקיה.

ויהי רצון מלפניך יאו"א שבכח סגולת טבילה זו במקוה, העולה כמספר **ונק"ה** שבמזל התחתון, תנקה ותטהר **הכלה** העליונה, נאה וחסודה, בטבילת המים היורדים מהכתר הנורא, הכולל כל נ"י שערי בינה, ברדתו על ראש ז"א. ויאירו בה **יו"ד ה"י דשם ע"ב**, ו**יו"ד ה"י דשם ס"ג**, ומילוי **ע"ב**, ומילוי **ס"ג**, שכאשר **יוסר** מהם **הב' כוללים** של ב' שמות, המה יעלו כמספר **מקו"ה** העליון המושגב ומוכתר בכתרי כתרים **שער הן**.

ובכן יתוקן **כתר הכלה**, נעימה וחסודה, כאשר ישית עליו בעל האשה, ויט אליה חס"ד, ותשם כתר מלכות בראשה, לשבת יחדיו. ומהארה זו תאיר **לנו**, בני מלכים בני רחל אמנו, תוספת קדושה על נר"ן, לאור באור החיים, כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור. וצדקה תהיה לנו להיות בכלל שושביני הכלה המעדים אותה בעדי עדיים ומהארת י"ג תיקוני דיקנא ה' ה' אל רחום וחנון וכו' ונקה, המאירים עתה, אשר בהם שורש המחילה והתחינה, הקרב כבסנו מעוונינו ומחטאתינו טהרנו, כאמור מפי כבודך וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם, ותוציא לאור משפטינו ואל תשחת את זכר שאריתנו, כי לך מייחלות עינינו, וזכור מעמד הר סיני לפניך כיום הזה, וקומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך.

ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו.

לקבל תוספת הקדושה **מכתר**, יטבול **ד' טבילות**, ויכוין בראשון **ביו"ד ה"י דשם ע"ב**, ובשני **ביו"ד ה"י דס"ג**, ובשלישי **במילוי שם ע"ב**, וברביעי במילוי שם **ס"ג**. או יכוין בד' **אותיות שם הוי"ה** בניקוד **קמץ**. ואשרי איש ירא ה' אשר כמשפט הזה יעשה להשביע בצחצחות נפשו, ורוח נכון יחודש בקרבו, ולאהבה וליראה את ה' יראת הרוממות, ירצה זרע יאריך ימיו, ול"ו יראה כל חכמי לב, מוכתר בכתר תורה, וה' עליהם יחיו.

יְיָ יְהוֹי הֵי דע"ב (35)

יְיָ יְהוֹי הֵי דס"ג (35)

יְיָ יְהוֹי הֵי וְיָן הֵי דע"ב (46)

יְיָ יְהוֹי הֵי וְאָן הֵי דס"ג (37)

(153) ועולים כמנין **מקו"ה**, עם **ב' כוללים**.

כוונת תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף ח' עמוד ב')

הנה נודע דכל מה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות (כולל הטבילה), הוא המוחין דאחור באחור. ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים (כללי, אבל פרטי יש), ואפילו בליל שבועות, עד היום. ואח"כ על ידי תפלת שחרית ומוסף, יכוין להמשיך מוחין דאחור ופנים דפנים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן, והם המוחין דחיה (פנים) דאבי"ע דכל אותם הבחינות: **וכתב** הרב ז"ל בסוף פ"ה משער כ"ה ובכמה מקומות, וז"ל: ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיורת, זה הוא עתה בהיותה באחוריו, כי אחרי שתגדל וכו'. ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם מוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפנים בפנים, ונגדלת כמוהו בכתר אחד שוה לשניהם (היינו באותו הגובה). מזה נראה שאין לכוין בתפילות היום דשבועות רק ממלת "באהבה" דעמידה ואילך: **והוא** שיכוין במלת "באהבה" דתפלת שחרית דלחש דיום שבועות, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכולל דז"א, ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוקבה, וצלם דמוחין דיש"ס על גבי רישא דז"א. ולינסור הנקבא הנוכרת, ולהביאה לפנים. ולהעלות את שני צלמי (לכאורה צ"ל צלם אחד. או שנסביר עפ"י עלי נהר דף ע' אות ט' בהגהת השד"ה, כמו בליל פסח, שאז גם צל"ם דאח' דאח' מסתלק, מתוך הנוק) המוחין הנזכרים למ"ן, ולזווגם. להמשיך המוחין דפנים, ונמשכים ומתפשטים לנקודת הפנים דנוקבא דבינה ב"מלך עוזר" וכו', ונגדלת, וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין, ומתפשטים בכריעות ובזקיפות, על דרך הנזכר בתפלת החול.

ובחזרה דשחרית, יכוין על דרך הנזכר, בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן, הנתקן על ידי או"א עילאין. ובלחש דמוסף, נר"ן דפרצוף הכתר דזו"ן. ובחזרה [דמוסף] פרצוף חכמה דכתר הנזכר דזו"ן. ובקדושה, הכתר דפרצוף הכתר [דכתר] הנזכר דזו"ן, על דרך הנזכר (בנין ויהוד):

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ח' עמוד א')

א"ה עיין בנה"ש דף כ"ט ע"ב, וז"ל. וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן, כידוע (בסידור של חול, בתיבות קונה הכל). ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה, אחר הכתרים. או אפשר לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמת, ע"ד המשכת המ' דצלם בשבת, ע"ש. ועיין בפתח עיניים בדף צ' ע"ג, וז"ל. ובענין המקיפי ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר וכו', ובק"ק בית אל יבב"ן המנהג לכוין תכף אחר כונת הטבילה, קודם צאת מן הטבילה, עכ"ל. וא"כ, כאן אחר הכונה הזאת, צריך לכוין להמשיך ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר כנו', ויעב"א:

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ט' עמוד א')

א"ה עיין בשמן ששון ח"ד (פתח עיניים) דף צ' ע"ב, וז"ל בענין המנהגים בק"ק בית אל יבב"ן, בסדר הכוונות בליל שבועות, אין לכוין שום כוונה, רק יאמר ערבית פשוט. וכן ביום, תפילה פשוטה עד מילת באהבה של העמידה. ומשם ואילך יתחיל בסדר הכוונה כנוכר בסידורים, לכוין קבלת דמב"ד ובירורי רפ"ח דכל בחינה לצורך מוחין דאחו"פ דפנים כנודע. וכמ"ש בנה"ש דף ל"ג אע"א ע"ש. וכן אנו נוהגים, וכן כתב הרב היר"א בסידור. וז"ל: לחש דשחרית, יכוין בסידור החול לנסור ב' פרצופים דאחו"פ דאח' דבינה דזו"ן, ולהביא להם ב' צלמי המוחין דאחו"פ דפנים. והכריעות וזקיפות וזיווג שים שלום, כמו בחול ממש, אלא שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים דפרצוף בינה, ויעקב ורחל נכללים בהם. חזרת שחרית, [כנ"ל] בפרצוף חכמה דזו"ן. לחש דמוסף, [כנ"ל] נר"ן דכתר דזו"ן. חזרה דמוסף, [כנ"ל] חכמה דכתר דזו"ן. קדושת כתר, [כנ"ל] כתר דכתר דזו"ן ע"ש.

כוונת הסעודה דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף י"ב עמוד ב')

ובסעודה דיום שבועות, יכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות, אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן על ידי מנחת שעורים (קרנן העומר). ועתה, יכוין להמשיך המוחין דפנים בפנים, ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות, ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים על ידי שתי הלחם (קרנן שבועות), כי חטה בגימטריא כ"ב אתון, סוד ה"ח כנודע:

**תם ולא נשלם, השבח לאל בורא עולם,
ירושלים תובב"א**